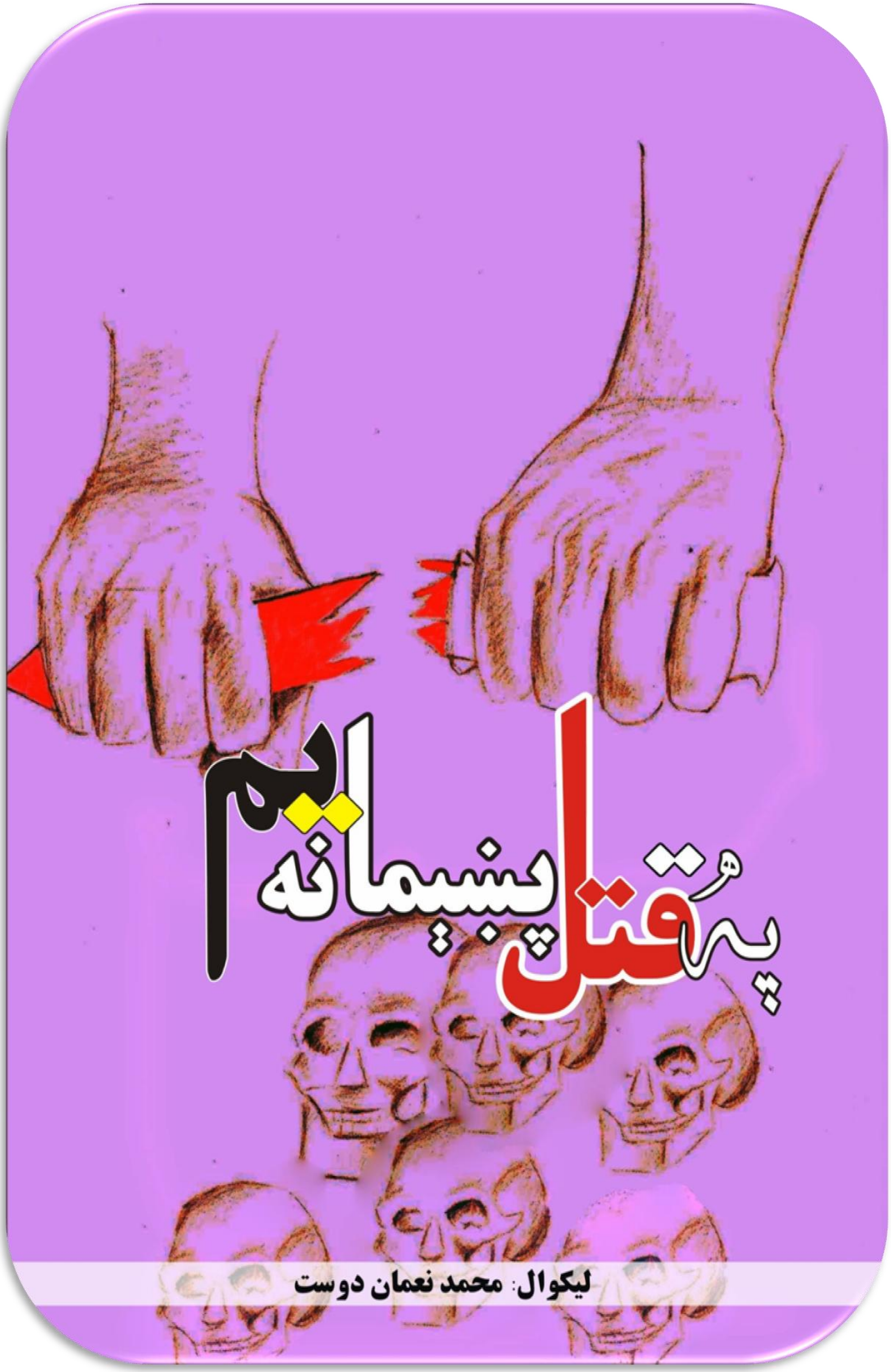

په قتل پښیمانه یم

لیکوال: محمد نعمان دوست

Download from; aghalibrary.com

په قتل پښېمانه يم

ليکوال :

محمد نعمان دوست

Download from; aghalibrary.com

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	په قتل پښېمانه یم
لیکوال:	محمد نعمان دوست
کمپوز:	لیکوال
ډیزاین:	رحمن الله بهیر
د پښتنې انځورګر:	حسیب الله رایان
انلاین چاري:	

Download from; aghalibrary.com

ډالۍ

رنځور لقمان ته، چې د ځوانیمرګ ورور غمونو یې له سترګو د ماشومتوب خواږه خوبونه لوټلي دي .

دوست

Download from; aghalibrary.com

د کتاب لړلیک

قران شریف
اولاد
عدل
افتتاح
جرم..
حضرت یوسف ع
اللهاکبر، اشهدان لااله الاالله
ګناه ګار
مونږ لکه سمندري حیوانات
لوحو ته اړتیا
جنت
ثومره سخت ، ثومره اسانه
نوي کالي
د اختر تحفه
ما ولي له ښکاره توبه وکړه
زما هدیره
تروریستان
د نربچیان
د عمر اوسط
تېپي نجلۍ
د مور نصېحت
قاتله
په قتل پښېمانه یم
وروستۍ خبري
د اختر کالي
یواځي
یه بچه کس کاهی
ماشومان
له وربځي وېره

Download from; aghalibrary.com

وعظ
د خپلواکۍ جشن
مور
د بهرنيانو د راتګ يوه شپه
عجيبه مخلوق
هاوان
لقمان رنځور شو
مدافعان
شعار
مبارزه
ماشوم بې پلاره شو
کندهاری
عجيبه قضاوت
د خوسي سر
د آبادۍ وېره
چرګان
خاموش کلی
د مشر وعده
شوقي خود کشي
زمورږ د کور کوترې
د ماشوم کرامت
د برکتونو مياشت
خشونت
سپی
د ماشومې ژړا
د ايبټ اباد په غره کې
کسات
پښتنو سره ياد ګاري عکسونه واخلئ
سپي ښښنه غوښته
مبارکي
بيټ نيکه

پیل

قرآن شریف

سلیم په کوچنیو لاسونو د کتابونو له بکسې قران پاک راوویست، څو ځلې یې ښکل کړ او بیا یې د مېز پر سر کېښود.

مور یې پرې غږ کړ:

زویه !

ستا خو نن د قران شریف ازموینه ده،قربان یې له نامه شم، ولې دې له بکسې راوویست ؟

هغه مخ ور واړو:

موري !ته رښتیا وایې، خو زه نور قران کریم ځان سره نه وړم.

هغې پرې سترګې راووېستې: ځوانیمرګ شې ، ولې ؟

د سلیم ، ستونی ډک شو ، په ژړغوني انداز یې وویل:

موري!
مورې ته ملاصاحب ویلي چې، د قرانکریم باید ډېر قدر وشي، بېځایه

غورځول یې لویه ګناه ده.

ا ، بله ورځ چې ښار کې چاودنه وشوه، زما دوه ملګري په کې ټوټه – ټوټه شول، د هغوی قران شریفونه پاڼې – پاڼې په سپېرو خاورو پراته وو . سلیم له کوټې ووت، موریې لړزې ونیوله، کله یې د مېز پر سر قرانکریم ته کتل او کله یې کړې ښېرا (ځوانیمرګ شې !) ذهن ته تله راتله .

۱۳۸۵، د لیندۍ ۲۴ مه

کابل

اولاد

ټولې ميرمنې ترې راتاوې وې، چا په ژېړ کټوري کې چې آيت کرسي پرې ليکل شوې وه اوبه ورکولې، چا پرې ياد سورتونه چوفول او چا پټې – پټې اوښکې تويولې .

خو د کمينې دردونه هماغه شان مخ په ډېرېدو و .

يوې غږ کړ: له درې شپو ورځو راهيسې يې سترګې نه دي پټې کړي، په يوه چيغه ده . مورې ويل، کور کې به پرې خدای ورحمېږي خو داسې ونه شوه، بايد د ډاکټر غم وخورو .

کمينه بيا کټ کې واوښته او له درده يې پر بازو خوله خښه کړه.

شېبه وروسته غلې شوه، په مخامخ ځړېدلي عکس يې سترګې خښې کړې:

زويه !

په تا مې له ډېرې سختې تېرې کړې وې، زما او د مرګ ترمنځ هيڅ نه و.

خو چې دنيا ته راغلې، هرڅه مې هېر شول، ستا هر پل اخيستو راته نوي اميدونه را کول.

يو دم يې مخ سور شو ، سترګو کې يې اوښکې ښکته او پورته وګرځېدې ، شونډې يې ژر- ژر رپېدلې .

زويه !

ته خو لا زلمی شوی هم نه وې چې... يو چيغه يې له خولې ووته او له کټه راپرېوته .

را ټولې ميرمنې حيرانې وې، په څه خوارۍ يې کټ ته پورته کړه، يو ناڅاپه بيا نيغه کېناسته، را غونډو شوو ښځو ته يې مخ را واړو :

نه ، ډاکټر را نه ولئ، پرېږدئ چې مړه شم، زه د بل اولاد جنازه نه شم ليدلی ، هغه هم راته ولي، وژني يې، دلته جنګ دی، جنګ ککرې خوري....

۱۳۸۹، کابل

عدل

له څو اونیو راهیسې د محکمو په دروازو ګرځېدم. عریضه مې لاس کې وشړېده.

چې د هرقاضي صاحب ترخنګ به مې د ترازو عکس او د عدل په اړه قراني آیتونه ولیدل، خوشحاله به شوم .

ځان سره به مې ویل: زه په حقه یم. خو دا چې ژر موضوع نه فیصله کېږي علت به یې داوي چې، ښه عدالت تامین شي .

نن بیا د محکمې خواته ولاړوم. یو تن، چې شاید له پخوا یې ځارلم راباندې غږ کړ:

وروره ! عریضه خو دې وشړېده، خو که څپلۍ دې هم وشړېږي حق به دې ترلاسه نه کړې .

ما هماغه شان ور ته د شک په سترګه کتل، چې هغه خبره پسې وغځوله: په جیب لاس وواهه ! په تشو ګرځېدلو نه شل کېږي .

اول خو په خبره ونه رسېدم، خو ورسته چې پوه شوم د هغه په مرسته مې قاضي صیب په ۵۰۰۰ راضي کړ .

احکام یې راکړل، خو کاغذونه یې رانه قید کړل او وعده وشوه چې، سبا به پیسې سپارم او اسناد به ترلاسه کوم .

سبا له وعدې سره سم ورغلم، په مېز مې ورته د هغو پیسو پاکټ کېښود چې، د لاس په تڼاکو مې پاکستان کې ګټلې وې.

قاضي صاحب، عینکو لاندې موسک شو، خو چې پاکټ یې خلاص کړ او په کلدارو یې سترګې ولګېدې ، په تندره کې یې کړې وړې لیکې پیدا شوې (*)، عینکې یې لرې کړې او بیا یې خوله پرانیسته :

افسوس ! دا وطن به خاورې آباد شي، په خپلو افغانیو شرمېږئ!

تا نه دې اورېدلي چې، اطاعت د اولو الا مرو واجب دی؟ څو ځلې اعلان شوی چې، معامله دې په افغانیو کېږي او تاسې بدبخته ولس ... !

هغه پسې اورږده کړه : یو شور جوړ شوی، خوله په خوله همدا ناره ده چې په محکمو کې فساد دی، خو د خلکو د فساد او ناقانونۍ په اړه هیڅوک څه نه وایي .

قاضي صاحب ، هماغه شان لګیاوو خو ما په دیوالونو هغو لیکلو ایتونو او احادیثو ته کتل چې، د عدالت او بډو اخیستلو په اړه لیکل شوي وو .

۱۳۸۸، کابل

* دا مهال ،له کلدارو څخه د افغانیو ارزښت لوړ دی.

افتتاح

ليکه خلک ولاړ وو، يو تن چې نيکټايي په غاړه کې ټالۍ وهلې، له چاکليټو او شيرينيو ډک پتنوس په لاس کې نيولی و او مخکې وروسته کېده .

مخامخ يوه سره پټۍ بنده وه، رييس صاحب چې تورې عينکې يې تندي ته پورته کړې وې، تازه يې له خولې سګرټ وغورځو او له نورو رامخکې شو :

حاضرينو !

هميشه د موسسو او انجوګانو په فعاليتونو نيوکې کېږي، يو شور ګډ دی چې انجوګانو وطن لوټ کړ، د ملت په نوم راغلې پيسې يې وخوړې او ...

هغه، چې په سترګو کې يې د غرور خندا ښکاره شوه، مخامخ پټۍ ته يې لاس ونيو :

نن مورږ د يوه داسې پول پرانيسته کوو، چې زمورږ د کارکونکيو په ښسارو هلو ځلو جوړ شوی دی. په دغه شان پُلونو خامخا په زرګونو ډالر لګېږي .

رييس صاحب، څنګ ته ولاړ کس نه لويه قيچي راواخيسته، راټول کسان يې پټۍ ته نږدې راوبلل.

قیچي په پټۍ خوله ښخه کړه، پرې شوه او بیا داسې لاسونه وپرکېدل لکه د ۲۱ مې پېړۍ له کومې نوې اختراع چې پرده پورته شوې وي .

یو ولاړ سپین ږیري غږ کړ:

رییس صاحب !

په دې پول به یو اځې موږ تګ راتګ کوو ، که د موټرو زور هم لري؟

رییس، په غرور وویل: ټانک خو پرې تېر کړئ ! او بیا یې له همدې خبرې سره خپل موټروان ته اشاره وکړه.

کروزین ورو-ورو را روان شو ، غره هار یې د لاسونو په پړکا کې ورک و ، چې کله یې مخکیني ټایرونه پله ته ورسېدل پول ولړزېد ، د سمټو ټوټې او کانې ترې را ولوېدل، موټروان ترې خبز کړ .

راغلو کسانو لاسونه په سترګو کېښودل او رییس صاحب د سیند په څپو کې خپل موټر ته حیراني – حیراني، کتلې.

۱۳۸۸،د وري څلورمه

کابل

جرم

د يوه ملګري ليدو ته لاړم، په هټۍ کې يې څو نور کسان راټول وو ، هغه مې تر سترګو نه شو .

وه مې پوښتل : خپله دوکاندار چېرې دی؟

يوه وويل : هغه همدا څو شيبې وړاندې دولتي کسانو موټر ته واچو او له ځان سره يې يو وړ .

ژر مې وپوښتل : په کوم جرم ؟

يوه ځواب راکړ: په کلدارو يې سودا پلورلې وه او خبره يې پسې نوره هم وغځوله:

هغوی همدا ويل چې قانون بايد عملي شي ، افغانۍ د افغانستان هويت دی، په خپل هويت شرم جرم دی.

مورې لا همدې خبرو کې وو ، چې ملګری مې راننوت.

په خندا مې ورته وويل: څومره په غور او فش يې وړی وې ، ماوې خدازده څو مياشتې به د تورو تنبو شاته يې، ته خو ببرته راغلې.

هغه ځواب راکړ : ماهم همداسې ګڼلې وه، خو ښه و ، جيب کې مې کلدارې وې چې، ور مې کړې زړونه يې رحم شول.

۱۳۸۲، کابل

حضرت یوسف علیه السلام ته!

ای د خدای ج نیازبین پیغمبره! ای د خوبونو رښتینه تعبیر کونکیه!

تا چې د مصر په زندان کې د کوم بندي خوب ته تعبیر کړی و، رښتیا شو .

تا د هغه زنداني سړي خوب ته چې، پر سر یې د ډوډۍ شکور و او مرغانو ترې تښتولې وې، تعبیر وکړ چې، عمر یې ختم دی او په دار به وځړول شي، رښتیا هم همداسې وشو.

ای تر ټولو انسانانو حسینه!

موږ هم یوه رښتیني تعبیر ته اړتیا لرو، زموږ له لاسونو هم خلک ډوډۍ تښتوي.

زموږ په نوم راغلې د سوال پیسې د څو جنابانو جیبونو ته ځي.

موږ په تنها کو لاسونو ګټلې پیسې د دې لپاره ورکوو چې، په عریضه مو یو تش لاسلیک وشي.

له موږ نه په هغو ادارو کې هم پیسې اخیستل کېږي، د کومو پر دیوالونو چې(و اذا حکمتم بین الناس ان تحکموا بالعدل... الایه) لیکل شوی وي.

خو ای د خدای ج نیازبین پېغمبره!

دا خوب نه دی

دا هر څه دلته په ویښه کېږي.

د دې تعبیر له چا وغواړو ؟

موږ په داسې زمانه کې ژوند کوو چې، په ډېرو ربښتینو یې هم باور نشو کولی.

خو که موږ ستا په تعبیر قیاس وکړو نو دوه نتیجو ته رسېږو:

یا زموږ د ولس عمر ختم دی او یا د دې نظام!

د ۱۳۸۸ غویي ۲۸مه

کابل

الله اکبر ، اشهد ان لا اله الاالله و...

یو ناڅاپه له یوې قوي چاودنې سره ، غېږ – غېږ لنبې پورته شوې. موټر هوا ته جګ شو او بیا د سړک ترغاړې را پرېوت.

سمدستي له نږدې باغه څو تنه په بېړه را ووتل ، د ماشیندارو شپیلۍ یې موټر ته سیخ کړې .

وسلوالو مخ په موټر منډې وهلې، د ټوپکو له شپېلیو یې سور اور بادېده او له هر ډز سره یې د (الله اکبر) شعارونه ورکول.

له جوماته مو ورمنډه کړه، د پولیسو شین رنجر موټر غلبیل – غلبیل شوی و ، چلونکي یې پر اشترنګ سر اېښې و او یو بل، موټر نه لاندې په وینو کې لاس او پښې وهلې .

د هغه شونډې ورو –ورو خوځېدلې ، خو د غږ پر ځای ترې وینه راوتله .

سر مو ورنږدې کړ، خو یوازې د (اشهد ان لا اله الاالله ....) مبارکه کلمه مو تر نیمایي واورېده او نور یې روح والوت.

د ۱۳۸۲ لمریز کال د تلې ۱۲ - مه

کابل

ګناهګار

څو ځلې يې سپين سان په لاس کې واړو را واړو او بيا له دوکانه ووت. شيبه وروسته بېرته راننوت.

کله يې جيب ته کتلې او کله يې په سپېرو ګوتو ، ټوټه لاس کې اړوله را اړوله.

چې څنګه يې را پام شو ، را نږدې شو ، يوه شيبه يې زما پر سر ، پاچ پټکي ته وکتل او بيا يې وويل:

زويه ! ملا يې ؟

ما ويل نه بابا ، ملا نه يم، خو څه ناڅه کتابونه مې لوستي ، خيريت خو به وي ؟

په موټي کې يې پيسې نيولې وې، لاس يې اوار رېږده، ښه رانږې دې شو :

زويه!

دوه بچيان يې راته غبرګ وژلي ، خو ما سره دومره پيسې نه شته چې پوره کفنونه پرې واخلم، که کفن لنډ شي ګناه ګار خو به نه شم ؟

د ۱۳۸۷ د چنګاښ ۹مه

کابل

مونږ لکه سمندري حيوانات

حيواناتو په ډېرې خوارۍ، يو خوا بل خوا حرکت کوو. يو دم به سمندر ته ونښوييدل، د اوبو په څپو کې به ورک شول، بچيانو به يې له وچې ورکتلې او له خوښۍ به يې سرونه خوځول.

خو ،يو نا څاپه له اوبو را وتل پيل شول، په څه خوارۍ وچې ته را پورته شول، هر يو د خپل بچي څنګ ته ودرېد او کوښښ يې کاوه چې پټ يې کړي.

حيران وم، ما ويل ولې د دوی د خوشحالۍ پر دنيا داسې ژر د وېرې وربځه خپره شوه؟ ولې ميندې خپلو بچيانو ته پرېشانه دي؟ او...

ګورم چې له لرې د کفتارو (يو ډول ښکاري ژوي) يوه ډله د دوی خوا ته را روانه وه. د هغوی په هرګام نږدې کېدو ، د بحري مخلوق اندېښنه زياتېدله، نا قراره ول اخوا دېخوا يې مرې –مرې، غاړې اړولې را اړولې.

ښکاريان را ورسېدل، ژبې يې را ويستلې وې، له بحري حيواناتو ګرد تاوېدل.

يو دم يوه ټوپ کړ، يو تنکی بچی يې له څټه ونيو ، د مور له خوا يې را کش کړ، نورو کفتارانو هم ورته بريدونه پيل کړل.

خو سمندري ژوي هماغه شان ځای په ځای ولاړ وو ، سرونه يې خوځول او د ښکاريانو په پنجو کې يې د خپلو تنکيو بچيو وروستيو سلګيو ته کتلې.

شيبه وروسته د ډېرو ميندو غېږې خالي شوې او ورو-ورو بېرته سمندر ته تشې غېږې ښکته شول.

دا د نشنل جيوګرافيک چينل يوه په زړه پورې ټلويزيوني پروګرام و ، شايد د ياد پروګرام چلوونکيو په ډېر زحمت چمتو کړی و.

شايد ، هغوی د سمندر په غاړه ډېر انتظار کړی وي، ترڅو داسې صحنې فلمبرداري کړي.

خو که دوی زموږ کلي ته راشي، په یو ساعت کې دغه شان پروګرام جوړولی شي، دلته هم هره شیبه د میندو له غېږو بچیان جلا کېږي، دلته هم میندې د خپلو اولادونو د وروستیو سلګیو تماشا کوي.

دلته هم ډله_ ډله ښکاریان ګرځي، یو ناڅاپه راټوپ کړي، د میندو له غېږو د هغوی د زړونو قطرې جلا کړي او په دار یې وځړوي، کله د ټوپک میله راټیټه کړي، د یو ځوان سینه غلبیل کړي او د مور مخ د خپل بچي په وینو سور کړي.

کله له هوا نه یو کور په نښه شي، په لمبو کې ورک شي او بیا میندې په پلو کې د خپلو اولادونو هډونه راټولوي.

او کله....

زموږ میندې لاسونه او پښې لري، خو لکه بحري ژوي ځای پرځای ناستې وي، حرکت نه کوي. یوازې ږدې- ږدې ګوري.

دوی د ځګرې بلا دومره وېرولي چې، په ژوندون یې دم ختلی دی. هره ورځ یې غېږې له اولادونو خالي کېږي.

میندې ، د تور دیو د غاښونو خرپا اوري چې، د دوی د بچیانو په هډونو شخوند وهي، دا ننداره له کلونو راهیسې روانې دي او لا یې هم د ختمېدو هیله نشته.

۱۳۸۹، د سلواغې **۵**مه

کابل

لوحو ته اړتیا

هغه وخت ماشوم وم. د ښکار دومره شوقي وم چې، د هیڅ ښکلي مرغه په وژلو مې زړه نه خوږېده .

کله به مې چې کوم ښایسته مرغه وویشت او د حلالولو په وخت به یې راته په لاسونو کوچنۍ منګولې ولګولې نو زړه به مې لږ څه نرم شو ، خو ډېر ژر به رانه دغه احساس کډه وکړه. پر مرۍ به مې ورته چاقو راکش کړ، د مرغه پنجې به سستې شوې، بانه به یې سره ورغلل او څو ځاکي وینه به تویه شوه .

صله رحمي مې هغه وخت زړه ته لاره ومونده، کله چې مې څو لوحې ولیدلې .

که پاکستان ته تللي یاست، نو دا لوحې به تا سو هم لیدلي وي .

زموږ کور هریپور کمپ کې و ، او چې کله به له پېښوره ور روان شوم، نو چېرته چې به ځنګلونه مخې ته راغلل، ځان سره به مې ویل: کاش ! چې لینده یا ټوپک راسره وی.

خو چې د سړک د غاړو په لوحو به مې نظر ولګېد ، نو زړه به مې ولړزېد ټوپک نه به مې کرکه وشوه.

پر دغو لوحو به لیکل شوي وو: (جنګلي جناورو پر رحم کری) یانې: پر ځنګلي ځناورو ورحمېږئ!

دا لوحې مې، هلته نورو لویو لارو باندې هم لیدلې او په هرځل لیدلو به یې دومره اغیزمن کړم، چې د نه ښکار سوګند به مې وکړ.

زه خو وایم چې،دا لوحې دلته هم په کار دي، چېرته چې دوه -درې کورونه هم وي،نو دا لوحې دې ورته ولګول شي او پرې ودې لیکل شي :((د خدای ج په حسین مخلوق (انسان) رحم وکړئ !))

خو دا لوحې يوائې په پښتو او دري نه دي په کار ، په انګريزي، اردو ، عربي او ... دي هم وليکل شي ، دلته خو د هر هېواد ښکاريان ګرځي کنه ! ! !

۱۳۹۰، د زمري درېيمه

کابل

جنت

یو ناڅاپه څو خړ رنجر موټرونه ودرېدل. وسلوال کسان ترې په بېړه راښکته شول. ورپسې له یوه موټره څو کسانو یو تابوت را کوز کړ او بیا یې مخامخ کورته ور د ننه کړ.

وروسته یو ځوان، چې پوځي کالي یې پرتن و، د بورې مور پښو ته ټیټ شو او بیا یې په ژړغوني انداز وویل:

مورې ډېر زړور او صادقه سرتېری له لاسه ورکړ، هغه ډېر دینداره و، حتی په جګړه کې یې هم لمونځ نه قضا کاوه.

خدای ج به یې حتماً و بښي، د وطن او دین په لاره کې قربان شو، اوس به یې روح په جنت کې وي.

پوځیان ووتل، لا څو ساعتونه تېر شوي نه وو چې، بیا د کلا مخې ته شور شو، څو تنه چې، ول – ول لنګوټې یې په غاړو کې پراته وو، په بېړه یې تابوت را د ننه کړ.

یو تن چې، د پټکي په پیڅکه یې اوښکې وچولې بوډۍ مورته، چې حیرانه ولاړه وه، ور نږدې شو:

ته بختوره یې، د شهید مور یې، ستا زوی د اسلام په لاره کې سرکښېنود. د خدای پاک رضا یې حاصله کړه،اوس به جنتونو کې ګرځي.

بوډۍ مور د دواړو تابوتونو منځ کې حيرانه ولاړه وه، کله يې وړو لمسيانو ته چې، په خاورو پړ مخې پراته وو، کتلې او کله يې غبرګو تابوتونو ته.

يو ناڅاپه يې چيغه کړه:

دا څنګه جنت او د خدای ج رضا ده ؟؟ چې يو ورور يې د بل په وژلو ترلاسه کوي ؟؟

۱۳۸۲، د مرغومي ۴مه

کابل

ځومره سخت، ځومره اسانه

تابوت یې یوه ورځ مخکې کلي ته رسولی و ، جنازه نه وه شوې چې، زه هم ورورسېدم. لا هم له هرې خوا نه خلک لکه د مچیو سیل را روان ول.

د کلي په دېره کې ټغرونه غوړېدلي وو ، خو خلکو ته ځای نه و ، په شاوخوا ډبرو او دیوالونو هم ناست وو.

د کور ور په دوارو پټونو پرانیستی پاتې و ، انګړ کې یو شور جوړ و ، ځو نجونې به یو دم پرکټ ور ټیټې شوې، په کفن به او ښکې یو په بل پسې لویدلې او بیا به یو چا په زوره غږ کړ :

مه ژاړئ ، شهادت یې مه خرابوئ ! خو وروسته به له همدې خولې هم چیغه ووته.

چې ځنګه به په دروازه نوې میر منې را ننوتلې، نو ماشومان به یې له غېږو وغورځول، په کټ به یې ورمنډې کړې او بیا به یې چیغو دیوالونه په لړزه راوستل.

د مړي په پزه کې سپینې پاغوندې ایښودل شوې وې، سترګې یې پټې وې،خو شونډې یې پوره نه وې ورغلې، شاید غوښتل یې څه ووایي ، لړ ترلږه د خپلې وژنې علت وپوښتي، خو غږ ترې نه راوته.

شیبه وروسته، ځو تنه کورته راننوتل، یوه غږ کړ: د وروستي ځل لپاره یې وګورئ! جنازه شروع کېږي.

میرمن یې له واړه زوی سره راغله، خو زړه یې ټینګ نه شو کړای، بیرته یې په کوټه ورمنډې کړې.

ماشوم تر ډېره د خپل بې روحه پلار په سینه سر ایښی و ، خلکو ترې راکش کړ او کټ پورته شو.

هدیره کې ځو ځایه له تازه قبرونو میرمنې راټولې وې، زموږ په رسېدو یې چیغې ټپ کړې.

ملا صاحب، له دفن وروسته په قبر وعظ پيل کړ، خلکو يې خبرو ته سرونه خوځول خو زه خپل فکر کې تللی وم:

ماويل: خدايه !

مورې خو هره ورځ اورو : په لسګونو وسلوال طالبان ووژل شول، دومره پوليس، دومره ملي اردو او يا ګڼ شمېر ملکي وګړي ووژل شول.

دا خو ټول زموږ د کور خلک دي، زموږ په کورونو کې خو هره ورځ همدا حال دی.

لويه ربه ! اورېدل يې څومره اسانه دي او زغم يې څومره سخت دی!

خدايه ! داسې وخت به هم راشي چې، خبرونه مو په مرګ نه وي شروع شوي ؟

۱۳۸۸، کابل

نوي کالي

چې څنګه د اختر له لمانځه را ووتم، په مخامخ هدیره مې سترګې ولګېدې. سرې او شنې جنډې داسې رپېدې، لکه دوی چې هم د اختر مبارکۍ ته په تمه وي .

ورتاو شوم، له ما وړاندې څو میرمنې راغلې وې، چا شناختې ټکولې، چا د قبرونو پر سر ولاړو بوټو ته اوبه ورکولې او چا د قبرونو جنډې نوې کولې.

ما هماغه قبر ته کتل، چې پر سر یې مات بنګړي لمر ته ځلېدل. هغه یې تازه وژلی و ، جنډه یې نوې وه او لا یې د قبر له شاوخوا را تاو ، اغزي نه وه لرې شوي.

یو ناڅاپه مې شاته د پښو دربهار شو ، یوه میرمن ورخطا را روانه وه او ګډوډ ګامونه یې اخیستل .

د یوه لنډ قبر خواته کېناسته، کله به یې شناخته وټکوله، کله به یې پر قبر سر کېښود او کله به ترې ګرده را تاوه شوه .

بیا یې شناخته وټکوله او ترڅنګ یې غلې کېناسته. له توري غوټې یې سپین کالي چې په ګریوان کې یې کوچنۍ هنداري لګېدلې وې، را ووېستل، پر قبر یې اوار کړل او بیا یې خبرې شروع کړې:

هه بچی، ضد مه کوه ! واخله کالي دې پلار راوړل. د قبر پر سر یې داسې ورو- ورو لاس واهه لکه هغه چې یې د زوی تنکی مخ وي .

زویه ! ته نوو کالیو ته ډېر هوسېدې، خیر دی تېر اختر دې پلار سره پیسې نه وې، واخله واغونده !

یو ناڅاپه سلګیو ونیوله:

بلا دې واخلم زویه ! ستا په نصیب کې نوی کفن هم نه و ، ستا تنکی بدن پرچو ډېر شیندلی و ، په هماغه زړو کالیو کې یې ښخ کړې .

زویه ! ضد مه کوه، ته خو بل وړور هم نه لرې، زویه... !

مور هماغه شان غلې –غلې لګیاوه، د هغې اوښکې او پر قبر د غوړېدلیو کالیو د ګریوان کوچنۍ هنداره لمر ته یو شان ځلېدلې .

۱۳۸۲، کابل

د اختر تحفه

چې څنګه ماشومانو د پلار په لاسونو کې پلاستیکي کڅوړې ولیدې، ورمنډې یې کړې، ستړي مشي هېر شول، هر چا په کڅوړو کې خپل نوي بوټونه لټول .

خو کلثوم په انګړ کې دغه ننداره، د خونې له کړکۍ څخه کوله. پلار یې راننوت، څو جوړې بوټان یې د هغې مخ ته کېښودل:

لورې خپله یې خوښ کړه!

کلثوم یوه جوړه خوښ کړل، دواړه یې خوا په خوا کېښودل، ښکلي برېښېدل، کوچنی لاس یې پرې را تېر کړ .

یو ناڅاپه پورته شوه، خو بېرته ړنګه بنګه را ولوېده، مور یې بسم الله کړ.

ټول غلي وو ، کلثوم بېرته بوټان له مخې لرې کړل: نه ، نه یې غواړم .

مورې ته وو ایه !؟ په بوټانو څه وکړم؟ هر څه جوړه ښه ښکاري، زه د بوټانو جوړه نه خرابوم.

د مور سترګې د کلثوم په لور پرانیستې پاتې وې او له سترګو را روانې اوښکې یې یوه – یوه ګریوان ته څڅېدله.

کلثوم ، بیا په غریو نیولي غږ وویل:

موري !دوی نو ولې زما د پښو جوړه خرابه کړه؟ ولې یې په یوه پښه کړم؟ زه خو اختر کې چاکره هم نشم تلی، زه بوټان نه غواړم.

موري!

دا بوټان واخله، د هغه چا کورته یې یوسه چې،راکټ یې ویشتلی و او ورته ووایه :

زما لور اوس بې پښې ده، واخله دا بوټان دې خپلې نازولې لورته د اختر په تحفه کې ورکړه.

۱۳۸۲ ، د تلې ۲۲ مه

کابل

ما ، ولې له ښکاره توبه وکړه!؟

له کوچینوالي مې ښکار سره مینه وه. کله – کله به مې په ویشتلي مرغه چې، د حلالولو پروخت به یې د خلاصون لپاره وروستۍ هڅه کوله او په لاس به یې راته منګولې لګولې، زړه خوږ شو. وه به لړزېدم، خو له ملایانو مې اورېدلي و چې ، ښکار مباح دی.

ثواب او وبال نه لري، همدې زړور کړی وم،همدا لامل دی چې د زرګونو ښکلو او ښایسته مرغانو ژوند مې اخیستی دی .

خو پوهېږئ !؟

یوه ورځ، له سرو توتانو په یوه ډکه شنه څانګه مرغۍ ناسته وه، توت یې خوله کې نیولی و. د بادي ټوپک شپیلۍ مې ور برابره کړه .

هغې ولیدم .و ترهېده.وزرونه یې ببر کړل.خولا پورته شوې نه وه چې، ساچمه یې پرسینه ونښته او په شا لاړه .

له شنو پاڼو د مرغۍ خړې ښکې یوه په بل پسې ځمکې ته ورو – ورو را روانې شوې او مرغۍ والوته .

ور پسې ځارو شوم. هغې د کلا د دیواله په یوه چاودکې ځاله جوړه کړې وه، په څه خوارۍ یې ځان ور ورساوه .

ليکه وينه پر ديواله را وبهېده، په ځاله کې د ورو مرغيو -چې لا يې ښکې پوره کړې نه وې- شور جوړ شو.

ټولې ترې راتاوې شوې، خو هغې سر کښېښود. له مښوکې يې غوټۍ – غوټۍ وينه راوتله او ورو بچيانو يې ورته وزرونه ټپول.

لاسونه مې سست شول، ټوپک رانه ولوېد او ديواله ته تکيه ودرېدم.

ماويل: خدايه !

زموږ په هېواد کې خو هره ورځ په سلګونو خوار او زار انسانان وژل کېږي، هغوی ته هم دغه شان واړه، وږي او لغړ بچيان په تمه وي. هغوی هم د پلار لاره څاري خو، ټوټې – ټوټې يې ورته راوړي.

خدايه !

ته ډېر ستر ذات يې، ستا د خلقت شهکار هره ورځ وژل کېږي، خو لا د ويشتونکيو متې غښتلي دي او لا يې له ماشې ګوتې نه دي لرې شوي.

ای لويه خدايه !

په خپل قدرت د ويشتونکيو لاسونه سست کړه. ټوپک ترې وغورځوه، پرېږده چې زموږ وږي او لغړ ماشومان له خپل سترې پلاره په مينه را تاو شي، پر اوږه يې ورته سرونه کېږدي او خوږې کيسې ترې واوري.

۱۳۸۷، کابل

زما هدیره

ملګرو !

زه په یوه هدیره کې ژوند کوم، د ورځې په وینبه او د شپې په خوب مړي وینم.

اوس راته ژوندي انسانان هم ګرځنده جسدونه ښکاري.

چاته چې لاس ورکړم، د لاس یخني یې احساسوم، بېرته یې ترې را کش کړم، فکر کوم مړي ته مې لاس ورکړی دی.

کله چې د خوب په هیله وغځېږم او سپین ځادر په ځان راکش کړم، ځان راته مړی ښکاره شي. ژر را پورته شم. هنداري ته ودرېږم او چې کله مې کلمې ویلو ته شونډې په حرکت راشي او عکس یې په هنداره کې وګورم ، پوه شم چې لا ژوندی یم.

پوهېږئ ولې !؟

ملګرو !

زما په ملک کې هره ورځ په لسګونو انسانان وژل کېږي او چې هرچېرته ووژل شي لومړی احوال یې ماته راځي.

پوهېږئ ! دا هدیره چې زه په کې اوسېږم چېره ده ؟

دا زما دفتر دی او زه یوه ژورنالست یم.

۱۳۹۰،د وږي ۱۲مه،

کابل،پژواک خبري اژانس

تروريستان

مورې په يوه غرنۍ سيمه کې ژوند کوو ، هلته ټلويزيون څوک نه پېژني، خوځينې ـ ځينې يې راډيوګانې اوري.

زه هم يوه زړه را ډيولرم ، چې کله يې چالان کړم، ماشومان مې رانه د ځينو خبرو او کلمو په باره کې پوښتنې کوي.

له څو ورځو راهيسې يې رانه د تروريست د مانا پوښتنه کوله، خو ما نه کله ليدلي وو او نه يې په مانا پوهېدم.

هغوی مې په همدې تېرويستل چې، تروريستان په ښار کې دي او چې کله لاړو خپله به يې ووينئ.

په دې وروستيو کې ننګرهار ته د يوه خپل کور ته تللي وو ، په همدې ورځ هسکه مينه کې بمباري شوې وه .

راډيو بيا د خارجيانو له خولې د ترهګرو د وژنې خبره پرله پسې تکراروله ، ماشومان مې شله شول، بله پلمه مې نه وه، د بمبار سيمې ته لاړو:

د ماشومانو خواره واره جسدونه پراته وو ، نيم ژوانده بدنونه په وينو کې شتېدل.

کوچنيان مې ورو-ورو راته نږدې کېدل، کلک يې نيولی وم.

یودم یې له قوي چیغې سره منډې کړې، پښې مې سستې شوې وې، هغوی پسې مې د منډو وهلو وس نه و ، ډېرې ناري مې وکړې.

خو هغوی په شا نه کتل او یوائې همدا ناري یې وهلې: موږ تروریستان یوو ، موږ هم وژني!!

۱۳۸۲،چنگاښ

کابل

د نر بچیان

د سړک دواړو غاړو ته خړ ټانکونه ولاړ وو، پر سر یې درنې ماشیندارې نصب وې او شپېلۍ یې مخامخ غره ته سیخ کړې وې.

د ماشیندارو شاته تنکي زلمیان ګوته په ماشه دربدلي وو او سترګې یې په غره نښتې وې.

دا د جلال اباد ـ اسعداباد لویه لاره ده، چې له شنو پټیو تېرېږي او د غنمو شنه فصلونه یې باد ته اټنونه کوي.

په موټر کې ناست یوه سړي وویل: له دغو غرونو کله – ناکله پر سړک ډزې کېږي، ځکه د ملي اردو سرتېرو دلته مورچلې نیولي دي.

بل غبرګ کړ: د نر بچیان دي چې ډزې کوي، که دوی نه وي وطن رانه پردي نیسي.

دوی خپلو کې په همدې موضوع خبرې کولې، خو زه بل فکر کې تللی وم. ماته د ننګرهار ګوشته ولسوالۍ یادېده.

پر دغه ولسوالۍ دا څو یم ځل دی چې، پاکستاني پوځونه ځمکني او هوایي بریدونه کوي، خلکو له وېرې کورونه پرې ایښي دي او که بریدونه همداسې روان وي نو د ډیورنډ کرښې ساحه به نوره هم پراخه شي.

ځان سره مې ویل کاشکې دا (د نر بچیان) پر ګوشتې برید کونکیو ته هم خوله ماتونکي ځوابونه ورکړي، هغوی خو هم پردیان دي کنه!

۱۳۹۰، د وري ۲۷مه/جلال آباد

د عمر اوسط

هر سهار د هغو دوکانونو مخې ته تېرېږم، چې له مرمرینو ډبرو د قبرونو شناختې جوړوي.

شناخته جوړونکي ډېر بوخت وي، څوک په شناخته لیک کوي، چا سره برقي ورې الې وي او د قلم خطونه تازه کوي او چا سره مویک وي، نوشتې رنګه کوي.

په شناختو د شهید کلمه په سره رنګ لیکل شوي وي، ژر ځانته سترګې را کاږي. زه هم د دغې کلمې په لیدلو ، شناختې ته تم شم او ژوند لیک یې لولم.

دې شناختو ، په پخوانیو احصایو بې باوره کړی یم، مورږ جغرافیه کې د خپل ولس د عمر اوسط له ۴۰ لوړ لوستی و.

خو دا غلطه ده، یوه لویه تېروتنه ده، لاړ شئ د قبرونو لوحې وګورئ.!!

هلته د هیڅ شهید عمر له ۳۰ لوړ نه دی. هلته لیکل شوي: شهید ... چې د ۱۸ کلنۍ په عمر په یوه چاودنه کې ووژل شو.

شهید ... چې د ۱۲ کلنۍ په عمر په هوایي برید کې ووژل شو.

او شهید فلانی چې په.......

د نفوسو د منځني عمر احصایه غلطه ده، دلته څوک له ۳۰ کلنۍ پورته نه ځي.

۱۳۸۹، د زمري۱۲مه/ کابل

ټپي نجلۍ

کابل ښار کې د هډوکو یو ډاکټر ته له ناروغ سره تللی وم. ډاکټر پروفیسر دی او له ډېرو لرو ځایونو ورته خلک راځي.

د دهلېز په منځ کې اوږدو څوکیو باندې خلک کتار ناست وو. زه هم له خپل ناروغ سره پر همدغه څوکۍ ناست او نوبت ته منتظر وم.

یو ناڅاپه زګیروي شول او بیا د دهلېز پرده پورته شوه.

یوه نجلۍ له درېیوو ځوانانو او یوې مېرمنې سره را ننوتله. مېرمنې او ځوانانو نجلۍ له اوږو نیولې وه او هغې چې پر مخ یې سورپوړنی را خور کړی و، په ډېر زور ګام پورته کاوه.

نجلۍ دیواله ته مخ واړو او کړه کېناسته. هغه، د پکتیا له یوې کلیوالې سیمې نه راوړل شوې وه . له درده تاوه راتاوه کېده، خو حتی خپل غړو چتول ورته هم شرم ښکارېده، چو په خوله ناسته وه.

شیبه وروسته یې د اکسرې خانګې ته د ننه کړه او بیا یې عکس ډاکټر ته وروړ.

ډاکټر، عکس د ګروپ رڼا ته مخامخ کړ او بیا یې قلم پر یوه تور ځای کېښود:

دغه ده مرمۍ. هډوکی بچ دی، مداخله په کې نه ده په کار، خپله به را ووځي . عملیات خطرناک دی که معمولي سهوه هم وشي نو د فلج کېدو خطره یې شته.

ژبې له ډاکټره راووتل او بیا د ټپي ترځنګ یې د ډاکټر خبرې تکرار کړې. نجلۍ د درد زغم له لاسه ورکړی و .

نا قراره وه. هغې چې کله د فلج کېدو خبره واورېده نوره هم ورخطا شوه، کلیوال چاپریال ور یاد شو، هلته خو هسې هم نجونې یو غم ګڼل کېږي او بیا چې معیوبه شي نو بیا خو...

شاید هغه خپلې راتلونکي ته زورېده، شاید دې ورېږ مرمۍ یې له سترګو تول راتلونکي خوبونه الوځولي وو.

نجلۍ، غوښتل ځان تلقین کړي، نېغه به کېناسته، خو تلقین حقیقت له منځه نه شو وړلی، درد به پرې زور شو او بېرته به په ملا کږه شوه.

خپل ناروغ رانه هېر شو، څو ځلې مې زړه راغوټه کړ، غوښتل مې د ټپي په اړه وپوښتم خو کلماتو یاري نه کوله، زړه به مې ډک شو او د خبرو وس به مې بایلود.

یو ځل بیا مې پوښتنې ته ځان جوړ کړ، خو خبره مې خوله کې وچه شوه او ځان سره مې ویل: پوښتنې ته څه اړتیا ده؟ خو یا به له تروریزم سره د مقابلې او یا به د اشغالګرو پروړاندې د جهاد مرمۍ وي.

یوازې دا خو نه ده، هر ورځ په لسګونو ځوانان د همدې دوارو مرمیو په تښ کې وژل کېږي او یا لکه دغه نجلۍ د مرګ او ژوند په پوله پاتې عمر تېروي.

د لیندۍ لومړۍ ۱۳۸۸

د مور نصېحت

په ماشومتوب کې د غولکې (لښدی) ډېر شوقي وم. که څومره به مشرانو منع کولم نه کېده، یوه ورځ مې مور راته ویل: ګوره ! مرغۍ وېشتلو نه خو لاس نه اخلې، اخر دومره خو ومنه چې که چېره مرغۍ له واړه بچي سره ناسته وه نه به یې ولې، ځکه واړه بچي خو هسې هم د خوراک نه وي، کېدای شي هغه ولګېږي او دا ډېر ظلم دی.

د خدای بښلې مور نصېحت راته تېره پنجشنبه هغه مهال را یاد شو، چې د کونړ له مرکز اسعد اباد نه د جلال اباد پر لور روان وو. دلته د سړک په غاړه د سالارو باغ دی او بیا ورته د نږدې غره پر سر د بهرنیانو پوسته ده.

د غره ډډه تل له ماشومانو ډکه وي، دغه بېوزلي ماشومان تول له ورځ خاشاکو پسې کړوپه ملا ډبره، په ډبره ګرځي.

زموږ د سورلۍ موټر لا د سالارو بڼ ته رسېدلی نه و چې، مخامخ غر خړو ګردونو کې پټ شو او بیا ډبرې لکه زموږ ماشومان له وېرې سړک خواته په رامنډو شوې.

په سترګو مې لاسونه کېښودل، ماویل اوس به ډبرو سره کجاوې په شا ماشومان هم سړک ته را ورغړي، خو د خدای ج رحم و، مازیګر قضا وو او ماشومان کورونو ته تللي وو.

راکټونو پوستې نه لاندې د غره ډډو کې خولې خښې کړې وې او لوګي پورته کېدل.

د سړک په غاړه خلکو ورکتلې هم نه، یوه ویل: وروره ! هره ورځ همدا حال وي، د غره ډډې سورۍ- سورۍ شوې.

ما ویل: کاشکې ! د راکټ ویشتونکیو میندې هم خپلو اولادونو ته نصېحت وکړي، چې د ښکار په وخت کې دې په تنکیو ماشومانو خیال ساتي، هخې نه ووژل شي، د دوی وژل خو هم لوی ظلم دی.

۱۳۹۰، د وری۱۰مه

جلال اباد

قاتله!

د اختر په لومړۍ ورځ، زړه نازړه د يوه ملګري کور ته لاړم، هسې مې زړه تنګ و.

بيرون کټونو کې کېناستو او د لمر تودو او پستو وړانګو مو پرهېدونو لورېينه کوله.

چې څنګه مې د چايوو پياله پورته کړه، يو موټر را تاو شو او بيا د يوه کور مخ ته -چې زما د ملګري کور سره ديوال شريک و- ورتاوشو.
ملګري مې سر وخوځو او بيايې ورو وويل: بيا به محشر جوړ شي .

له موټره څو مېرمني ورخطا – ورخطا ښکته شوې او چې څنګه له کور بنو ميرمنو سره غاړه په غاړه شوې چيغو ځمکه ښوروله .
چا ، ويل: زما ځوانيمرګه وروره ! چا ، ويل: زما نا مراده خوريه، چا ، ويل زما ګرانه ماما او چا ....

ملګري مې ويل: ډېر بې بدو ځوان و ، د واده يې لا مياشت پوره نه وه، څو ورځې وړاندې يې ورته سورى – سورى، جسد راوړ.

چيغو هماغه شان د کلا ديوالونه خوځول. پياله مې پر مېز کېښوده.

ما ويل ، قاتله !

ستا ټوپک څومره ظالم و ، چې په يوه ګولۍ يې په لسګونو زړونه سوري کړل.

۱۳۸۵، کابل

د کوچني اختر لومړی ورځ

په قتل پښېمانه یم

هغه ورځ مې د ډېرو ښکلو مرغانو ژوند اخیستی و ، په یوه لاس کې مې د هغوی جسدونه له پښو نیولي وو او په بل لاس کې مې بادي ټوپک و.

د مرغانو له پرې کړو غاړو نه څاڅکي ـ څاڅکي وینه څڅېده او یوه نرۍ لیکه یې راپسې جوړه کړې وه.

مرغۍ به د ونې په شنه څانګه ناسته وه، خوږې نغمې به یې غږولې او یا به یې د خپلو بچیانو لپاره دانو ټولولو پسې پټیو کې ټوپونه وهل.

خو زما زړه دومره ډبرین و ، چې د هغوی ښایسته څوانۍ او د ګېډې مجبوریت ته مې نه کتل، د بادي شپیلۍ به مې ور مخامخ کړه او د ماشې په کشولو به ښکلې غږ ټپ شو او ښکلې مرغۍ به شا په تخته واوښته.

نور کورته راستنېدم، هوا توده وه، د ویالې په غاړه – غاړه، شنو وښو کې راروان وم. یو ناڅاپه ودرېدم:

هلته د ویالې په ډنډ اوبو کې یو ښکلې مرغه ناست و ، کله به یې مښوکه اوبو کې ښکته کړه، کله به یې ځای په ځای ټوپونه وهل او کله به یې وزرونه رپول.

ورنږدې شوم، د پښو غږ یې واورېد ، سر یې راپورته کړ، خو هماغه شان یې غاړه له مینې کږه وږه کوله او وزرونه یې رپول.

مرغه، پوهېده چې زه له غوښو جوړ انسان يم او دغه مخلوق له مينې او عاطفې سره ټينګ پيوند لري نو ځکه ډاډه و.

ما د ټوپک شپېلۍ ور برابره کړه، خو هغه بيا هم باور نه کاوه چې، دغه شان مخلوق دې دومره ظالم وي، بيا يې سر اوبو کې ښکته کړ خو چې کله يې راپورته کړ نو زما خواته يې د خپلو همنوعو پرې کړې غاړې وليدلې، ور خطا شو، خو هيڅ يې نشو کولی.

ځان يې الوت ته جوړ کړ، خو لا پورته شوی نه و، چې ساچمه يې پر سينه ونښته او ببرته په شا ولوېد، شاوخوا اوبه يې سرې شوې، ورټوپ مې کړ، ما يې په مرۍ چاقو کشوه او هغه دواړه سترګې، داسې زما په سترګو ښخې کړې وې تا به وې، ترحم او زړه سوی په کې لټوي.

خو چې وه يې نه موند، نا هيلی شو او بيا يې ورو-ورو سترګې پټې کړې.

له هغه وخته شاخوا ۱۲ کاله تېر شوي، خو اوس هم راته د هغه مرغه مينه، ناز او خپل ظلم را يادېږي او کله-کله راته ځان قاتل ښکاره شي، له ځانه مې نفرت وشي، ډېر پښېمانه شم خو هغه راته نه جبرانېدونکې ګناه ښکاري.

چې اوس هم کله، د شپې هماغه حالت را ياد شي، خوب را نه وتښتي او تر سبا نارامه يم.

کله خو يو دم کښېنم، سترګې ومښم، ځان رانه هېر شي په نورو فکرونو سر شم، له ځانه وپوښتم:

د انساني قاتلانو به څه حال وي ؟

هغوی چې په ښايسته ځوانيو خاورې اړوي، هغوی چې د مور ايکې يو زوی وژني، هغوی چې تنکي ماشومان د پلار له خوږ نعمته بې برخې کوي او هغوی چې ...

دوی هم له غوښو جوړ انسانان دي، دوی به د خپل مقتول وروستۍ سلګۍ څومره پرېشانه کوي؟ څومره به نارامه وي او ... ؟

خو بیا وایم: که قاتلان انساني احساسات لري نو ولې پښېمانه کېږي نه؟ او که پښېمانه کېږي نو ولې د قتلونو لړۍ روانه ده ؟ او ولې ... ؟

اوس په دې فکر کې یم چې، خدایه ! د دغه شان کسانو په کالبوت کې زړونه دي او که ... ؟؟؟

کابل

۱۳۸۸، د مرغومي ۳مه

وروستۍ خبرې

د لنبو او لوګیو له منځه د زګېروېیو او چیغو غږونه پورته کېدل. له موټره لیکه – لیکه، وینې راوتلې .

له شاوخوا کورونو، د موټر په لوري خلکو منډې وهلې او هرچا په چیغو – چیغو د خپلو خپلوانو لټه کوله .

ځانمرګي له ځان سره ډېر کسان نور هم په حقه روژه کې وچې شونډې جنت ته لېږلي وو.

د مړو او زخمیانو په راوېستلو مو پیل وکړ، یوځوان د موټر په دهلېز کې پروت و، سور پوښی یاسین شریف یې پاڼې - پاڼې، ثنګ ته غورځېدلی و .

د موبایل د زنګ ورو - ورو غږ اوربدل کېده، زلمی مو په اړخ واړو، د موبایل غږ غلی شو .

جیب ته مې لاس ورښکته کړ، موبایل او کې (OK) شوی و ، غوږ ته مې نږدې کړ :

زویه !

چېره یې، ولې ځواب نه راکوې؟ په مورې خو دې قیامت تېر کړ .

زویه ! د ناوې دې زړه چوي، د ا ، بل وروړ مرګ دې ډېره وېرولې، هه ! خپله ورسره وغږېږه.

اواز بدل شو ، ورو یې وویل :

چې غږېز شي، زړه مې سست شي، فکر کوم بیا کونډه شوم. خدای ته وګوره، ژر کورته راشه ...

هغه هماغه شان ساه نیولې لګیا وه، سترګې مې په ځوان نښتې وې، د هغه له زړه وینې روانې وې، شونډې یې نیمه پرانیستې وې، شاید وروستۍ خبره یې هم نیمایي پاتې شوې وه، خو سترګې یې د چا د وروستي ځل لېدو په هیله خلاصې وې.

خدای خبر ؟ ناوې به نورې څه خبرې کړې وې، خو زما لاس سست شوی و او موبایل رانه د زلمي پر سینه لویدلی و.

۱۳۸۵، د تلې لسم سهار ، کابل

د اختر کالي

څو ځلې د خیاطۍ مخې ته تاو راتاو شو ، خو چې کله به یې دروازې ته نږدې شو ټکنی به شو او بېرته به راوګرځېد.

دا ځل بیا دوکان ته ورغی، ښي پښه یې د ننه کړه، بېرته شاته ګرځېده چې خیاط له لاسه ونیو.

له سترګو یې دانه – دانه اوښکې روانې وې، خیاط کله د ده سترګو ته کتلې او کله یې لاس ته چې اوار لړزېده.

له جیبه یې کوچنۍ کارت راوه ویست، پر مېز یې کېښود .

خیاط ، وویل: وروره ! خپه نه شې، ترمابنامه یې ګنډم .

ده چیغه کړه: نه ، په نوم یې خط کش کړه، هغه له اختره مخکې کالي واغوستل، هغه یې پرون سورى – سورى کور ته راوړ، هغه نور کالیو ته اړتیا نه لري ، هغه ... نوره خبره یې نیمایي پرېښوده او په منډه له دوکانه ووت .

کابل،۱۳۸۲ د لیندۍ ۲۵ مه

يوازې

چې ښنګه مو د سورلۍ موټر له سرخکانو را تېر شو ، نو يو ټاير يې پنچر شو ، زه له دوه نورو کسانو سره په دوهم سيټ کې ناست وم.

درې واړه ښکته شوو ، موټروان ټاير بدلوه ، چې څلور خړ رنګه موټرونه چې پر سريې ماشينداري نصب وې، بل ځراغونه را ورسېدل .

د هرې ماشيندارې ترشا يو ـ يو سورمخی ولاړ و او داسې يې لاسونه خوځول تا به وې دوی د ځمکې پرمخ بل څوک نه غواړي.

موږ سره ناست، يو مساپر د يادو شويو موټرو په ليدو خپل هواس بايلود ، ساه يې ژر ـ ژر ويستله او بيا د موټر شاته، ترهغه پټ ناست و ترڅو د بهرنيانو موټر ښه پناه شوي نه وو.

پوځي موټرو پسې د سورليو د موټرو لوی کاروان جوړ شوو ، خو هېچا کې له هغوی څخه د مخکې کېدو جرئت نه و او هغوی هم په خپله زړه داسې روان وو ، لکه دلته چې په ميله راغلي وي.

ماهيپر ته نږدې د زرداد پخواني مرکز ښنګ ته زموږ موټر پوځي موټرو ته نږدې شو ، ماسره پرڅوکۍ ناست سړی يو دم نيغ شو ، په موټروان يې غږ کړ: مه ځه .. بريک ونيسه ، هله!

ناست کسان دده ورخطايي هک پک کړل، ټولو ورکتلې، د هغه د مخ پوټکی تور شو ، ستونی يې وچ شو او خوله يې وازه پاتې شوه.

ترې ومو پوښتل ، اخر ولې ؟ دومره وېره ؟

هغه ته لکه چې څه وریاد شوي وي، سر يې اخوا دېخوا په حرکت راغی او ټول خوځېده.

يو دم يې چيغه کړه: همدغو زه يو اځې کړم، زما په .... غږيې ټپ شو ، بيا يې سر پورته کړ:

ورونو ! تاسو ته به ډېر ډارن ښکاره شوی يم، خو تاسو خبر نه يئ، زما وېره زما په اختيار کې نه ده.

هغه خبره پسې وغځوله:

دوه کاله وړاندې له خپلو دوه زامنو سره له تورخمه راروان وم، په لاره کې په همدغه شان موټرو کې ناستو کسانو باندې چاودنه وشوه او دوی د ټوپک خولې موږ ته را سيخې کړې.

په شاوخوا ولاړو موټرو کې ناست کسان يې په وينو ولړل، زموږ موټر ته هم مرمۍ را ننوتې، چيغې شوې، د موټر په دهلېز کې وينې روانې شوې يو له بله خبر نه وو.

چې څنګه مې پام شو دواړو زامنو مې سرونه ځوړند نيولي وو ، د موټرپه دهلېز کې د دوی د بدن وينې هم روانې وې، ډېرې نارې مې پرې وکړې خو هغوی سرونه پورته نه کړل.

دې کاپرو په دې بوډاتوب کې يو اځې کړم، زه اوس هيڅ نښه نه لرم.

استازه!

دوی ته مه نږدې کېږه ! دوی مو ښه ورکه وي، دوی....

د کب ۱۳، ۱۳۸۲ کابل

يه بچه کس کا هيں؟

هغه مهال د ښوونځي زده کونکی وم. هریپور کمپ کې اوسېدو ، هيڅ تفریحي ځای مو نه درلود.

په انګړ کې مو يوه د ارهټ ونه ولاړه وه چې، بوی يې په اوړي کې سر په درداوه، خو هغې ډېرې اوبه نه غوښتې، نو ځکه مو پرې ايښې وه او يو اځې شين والي ته يې خوشحاله وو .

شايد همدا لامل به و چې، د مکتب درې مياشتنۍ رخصتۍ مې په کور کې؛ هغه هم ټوله ورځ په خټينه کوټه کې تېرولې او دې کار په راډيو اورېدو روږدی کړی وم.

دا نن چې د حمزه بابا ، خاطر افريدي، اعظم اعظم، حنيف او ... کوم بيتونه په حافظه کې لرم، د هماغې دورې پيداوار دي.

پښتور راډیو ماسپښین د فرمایشي سندرو یو پرګروام خپراوه چې، سندرغاړو به ډېری، د پورته ذکر شویو شاعرانوغزلونه ویل.

پښتور راډیو یو بل پروګرام - نه پوهېږم چې له فرمایشي سندرو وړاندې و که وروسته- ؟ هم خپراوه. دا پروګرام له کراچۍ ریلې کېده، په اردو و او نوم یې و (یه بچه کس کا هی؟) (دا ماشوم د چا دی ؟)

په اردو سم نه پوهېدم، خو پروګرام ډېر خوند راکاوه، دې پروګرام ته به یو ماشوم را بلل شوی و. هغه به داسې ماشوم و ، چې له خپلې کورنۍ به ورک شوی و.

کوربه، به له هغه پوښتنې کولې. ورته ویل به یې: د چا زوی یې؟ کور مو چېرې دی؟ څنګه ورک شوې او ...؟؟؟؟؟

ماشوم به په وړه ژبه ځوابونه ورکول، چې کله به یې ستونی هم ډک شو.

ماشوم ته به ډېر خپه شوم، خو بېرته به مې زړه په دې خوشحالوه چې ځه، له همدې لارې خپلې کورنۍ سره بیا یوځای کېږي او ژوک به یې پوښتنې ته راشي.

پوهېږئ، دا پروګرام څنګه له ۲۵ کالو وروسته بیا رایاد شو ؟

دوه ورځې وړاندې په ټونس موټر کې له میرویس میدانه (کوټه سنګي) کورته راتلم، په شاته ژوکۍ کې ناست کسان خپلو کې غږېدل. په دوی کې یو تن تازه د میدان وردګو له چک ولسوالۍ څخه راغلی و. نورو ته یې د خپلې سېمې کیسه کوله.

دی، د چک ولسوالۍ له سیبک (چې په عامه محاوره کې یې سیوکه بولي) راغلی و. ویل یې :

په خدای چې اوس یې په یاد کړم، په بدن مې یخه خوله راشي، د سړکه په غاړه یې غورځولی و .

ځوان و ، لاسونه یې زولانه وو ، شا په تخته پروت و ، لکه چې په سینه یې ویشتلی و ، سینه یې تکه سره وه.

تاسې خو هغه ځای لیدلی کنه؟ له کلي ایله ۵۰۰ متره لرې دی، خلک په دې سړک ځي او راځي خو دې ځوان ته ژوک د نږدې ورتلو جرئت نه کوي، دوه ورځې خو ماولیده چې هماغه شان پروت و .

یو بل غبرګ کړ، دا دېر خونکاره ځای دی، هېر مو شول یو کال وړاندې همدلته د خواجه عمري چینې ته نږدې یو ځوان څو ورځې د ولې(یو دوه ولونه) په یوه خاښ کې ځوړند و؟

دوی همدا اسې مثالونه ورکول، خو زما فکر بله خوا تللی و او بې اختیاره مې همدا جمله په خوله وه: (یه بچه کس کا هی؟)

۱۳۸۹د غبرګولي ۸مه

کابل

LARAWBAR

ماشـومـان

زه يوه دوه نيم کلنه لور او يو څلور کلن زوی لرم. دواړه راته ډېر ګران دي او هغوی ته هم همدومره ګران يم.

کله چې د کور په دروازه ننوځم-هغوی لکه راتګ چې مې لاره څاري- په منډو شي او مخې ته مې راشي.

د هغوی راتګ رانه د دفتر ټوله ستړيا لرې کړي او په ليدلو يې نوې ساه واخلم.

داځل چې څنګه کورته ننوتم، هغوی په هماغه شوق را منډه کړه، دواړه مې غېږ کې واخيستل او ښکل مې کړل.

د کوټې خواته روان وم ، يو ناڅاپه ورېږدېدم، لاسونه مې سست شول، دفعتاً راته يو حالت په ياد شو:

مورېنه وړاندې ځمکه وښورېده، لوګي پورته شول او د نږدې کورونو ښيښې په شرنګا شوې.

ور ورسېدو، سره لنبه تاوېدله او شاوخوا نيمګړي جسدونه ښوربدل، ويني ځمکه خټه کړې وه او ګامونه يې ښوييول.

غوښې مو ټولولې چې، شاته مې د زګېروي غږ شو، مخ مې واړو : د هغه له سينې وينه را خوټېدله او هر اندام يې جلا- جلا ښوځېده، شيبه وروسته يې په برګه ږيره له خولې وينه راغله او سترګې يې ودرېدې، خو زړه يې هماغه شان ټوپونه وهل.

ټکسي ته مو پورته کړ، لا روغتون ته په لاره وو، چې ورپېده او سترګې يې پټې کړې، موټر مو بېرته راوګرځو، خو حيران وو کوم خواته يې بوځو ؟؟ د جيب شيان مې ورته راوبستل ، د تذکرې په پوښ يې د ټېليفون يوه شماره ليکل شوې وه، زنګ مو ورته وواهه

وروره ته (.....) پېژنې ! ؟

-هو ، خير خو به وي؟ هغه همدا اوس کارته وتلی دی، مازيګر مهال به راشي .

د کور ننبه مو ترې واخيسته او موټر مو ورتاو کړ. د انګړ ور مو ور وټکاوه، شيبه پس دوه ماشومان در وازې ته راغلل .

يوه په وړه ژبه وويل: پلار مې کار ته تللی، ماته بوټان راوړي.

ما موټروان ته مخ واړو، خو هغه سره هم ځواب نه و يواځې اوښکې يې سترګو کې تاوې راتاوې شوې.

چاره نه وه، په وينو ککړ جسد مو ورښکته کړ، ماشومان غلي ودرېدل، يو ناڅاپه يې رامنډه کړه ترڅو مور ټينګول د پلار پر سينه يې منګولې ښخې کړې او...

ددې حالت په يادېدو مې له لاسونو دمه لاړه، خپل ماشومان مې له غېږې ولوېدل، ځای په ځای کېناستم او ټول کور والا رانه راتاوو، شول .

۱۳۸۵، کابل چهارآسياب

له ورېځې وېره

د کابل ښار په عيد ګاه جومات کې په سلګونو کسان د خدای ج حضور ته ليکه ودرېدل ، په ملا مات شول ، ټنډې يې په ځمکه ولګولې او بيا يې په عاجزۍ له لوی ښبتن ج څخه، د باران غوښتنه وکړه.

لږ وروسته په اسمان کې ورېځې پيدا شوې، خلک خوشحاله شول، خپله دعا ورته قبوله ښکاره شوه.

خو د ورېځو په ليدو يو نا څاپه زما په بدن د وېرې يوه لړزه راغله، ستونی مې وچ شو ، پښې مې سستې شوې او اسمان ته مې له ډاره نه شو کتلی.

ذهن مې څو زره کاله وړاندې لاړ ، د عاديانو هغه حالت را په ياد شو ، چې د ورېځې په ليدلو خوشحاله وو او ويل:((هذا عارض ممطرنا ... الايه))

خو هغه د رحمت ورېځ نه وه، د خپلو بدو او ناروا اعمالو سيوری يې و ، چې پر سر يې ودرېد او د خدای (ج) له حکم سره سم ترې د اوبو پرځای ډبرې ووربدې.

د زړه له سترګو مې په خپل هېوادکې د خدای (ج) د خلقت پر شهکار (انسان) روان ظلمونه، يو- يو تېرېده.

هلته به له يوه انسانه سر پرې شو ، په بل به سرې ګولۍ ونښتې، بمونو به ماشومان په لنبو کې پورته کړل، بل به د يوه وحشي انسان د جنسي هوسونو قرباني شو او....

کله مې د زړه له سترګو دغه حالتونه د سرفلمې په څېر تېرېدل او کله مې د سر په سترګو په اسمان کې غوټه ورېځې ته کتلې.

ټوله شپه له همدې وېرونکې حالت سره مخ وم، هره شېبه مې دکانو د ورېدو په وېره کې تېرېده او ترڅغې په وېره کې وم ترڅو چې مې د نږدې جومات له منبره د سهار ملکوتي اذان واورېد.

۱۳۸۷، کابل

وعظ

په هدیره کې له یوه تازه قبره خلک راټول وو ، په منځ کې یوتن چې سپینه لونګۍ یې پرسر او له مخه یې ګڼه ږیره راتاوه وه ولاړ و ، د لاسونو په خوځولو یې خبرې کولې.

هغه وویل :

ټول افغانستان له کفارو ډک دی.فحاشي ده ، عیاشي ده ، خلک ورځ په ورځ عیسویان کېږي. ای خلکو ! خدای ته به څه ځواب ورکړئ ؟؟

هغه په پوره جذبه د جهاد د فرضیت احکام یو په بل پسې بیان کړل او بیا یې قبر ته لاس ونیو:

د همدغو شهیدانو برکت دی چې، پر موږ له اسمانه کاڼي نه اورېږي او که دغه شان مجاهدین نه وي نو .....؟

ای بې همته ولسه ! په خپلو زامنو د امریکایانو خدمت مه کوئ ! جهاد ته یې را ولېږئ !

جهاد یوائې په طالبانو فرض نه دی، ټول مسلمانان باید دا فریضه ادا کړي.

لا ورځ تېره شوې نه وه، چې په يو بل کلي کې د جنازې اعلان وشو ، جنازه تېره شوې وه، د هديرې په لور مې منډې کړې دا کلی مورِ نه لرې و ، ترڅو رسېدو مړی ښخ و او ملا صاحب د قبر په سر وروستۍ خبرې کولې.

ملا صاحب وويل :

دا کوم شريعت اجازه ورکړې چې، پرته له محکمې دې څوک ووژل شي؟ کوم دين سر غوڅولو ته جواز ورکوي ؟؟

قران څه وايي ؟ خدای ج خو ناحقه قتل حرام کړی دی.

حاضرينو !

طالبان ديني علماء وژني، انجينران، ډاکټران، عام خلک وژني، مورِ اسلامي جمهوريت لرو، اساسي قانون لرو. د دې اسلامي نظام پروړاندې درېدل بغاوت دی، د باغيانو مرګ روا دی.

هغه، د وژل شوي سرتېري قبر ته لاس ونيو: له اسلامي جمهوريت او خلکو څخه دفاع يواځې د ملي اردو دنده،نه ده. زمورِ د ټولو وجيبه ده .

زما څنګ ته ناست سپين ږيری، چې په ا ،بله جنازه کې هم راسره و ، مخ را واړو :

ځوانه !

مورِ خو نه پوهېږو ، څه چې ديني عالمان وايي په هماغه عقيده لرو ، ته راته ووايه ! د چا ومنو ؟؟

بوډا ټول لړزې واخيست، په سپينه ږيره يې رڼې اوښکې راغلې، پر اوږه يې راته لاس کېښود:

تاته وايم و ځوانه!

زمورِ بچي خو دواړه خوا وژل کېږي، کوم په حقه دي کوم ناحقه دي ؟ ولې ديني عالمان يوه خبره نه کوي؟؟

ما سر پر زنګنو ايښی و ، هغه هماغه شان لګيا و. يو وخت مې سر پورته کړ، چو په چوپتيا وه، خلک ټول تللي وو ، سپين ږيري قبر ته ډډه وهلې وه او په قبرونو جنډې رپېدلې.

۱۳۸۲، کابل

د خپلواکی جشن

نه پوهېږم څه تاثير به وي؟ خو چې کله مې د چا خبره په ځوانۍ پل ايښى، نو شوقونو رانه کډه کړې ده .

له يوې اونۍ مې ملګري راپسې وو او ټينګار يې کاوه چې بايد کابل ته ورسره لاړ شم ، خو مانه منله .

د اسد مياشت په اخر وه، ګرمي خوله ښخه کړې وه، مازيګر چې کورنه بيرون راووتم، درې ملګري مې د کور څنګ ته ولاړ وو.

يوه غږ کړ: پلمه، ملمه نه منم ، خامخا به راسره ځې.

يوه بل وويل: وروره ! سبا د اسد ۲۸ مه ده، د ازادۍ ورځ ده، دې جشن ته به خامخا ځوو.

ما ترخو (نه) ته خوله جوړوله، بل ملګري مې غږ کړ: د ازادۍ جشن دى، اخر ته د وطن له ازادۍ سره هم مينه نه لرې ؟

نا چاره وم، سبا ټول د موټرو اډې ته راټول شوو ، چې کله مو د سورلۍ موټر له سرخکانو تېر شو ، درې څلور زېړ رنګه موټر چې، درنې وسلې يې پر سر نصب وې او د هرې وسلې تر شا يو تورو چشمو والا کل سرى ولاړ وو ، په مزه – مزه روان وو.

چې کله به زموږ موټر څو متره ورنږدې شو ، لا س به يې وخوځاو او بيا به يې د وسلې شپيلۍ تاوه راتاوه کړه.

ببرته به شا ته شوو ، دوى په خپل زړه روان وو ، کله به لاره کې ودرېدل، دوربينونو کې به يې د غرونو ډډې وکتلې او کله به ببرته موټرو ته وختل.

زموږ شاته په سلګونو موټر نور هم وو ، خو هيچا کې د مخکې ورتګ جرئت نه و.

مازیګر قضا پر ماهیپر ور پورته شوو او کله چې غازي لوبغالي ته رسېدو ، نو خلک خواره شوي وو او د خپلواکۍ جشن یې لمانځلی و .

د ۱۳۸۲ لمریز کال د زمری ۲۷ - مه

کابل

مور

د دهن باغ څلور لاري کې داسې خلک را ټول وو، تا به ويل د کوم هنر مند د فن ننداره کوي. خو ټولو سترګې پورته نيولې وې، دچوک شاو خوا کومک داره جګې ډاټسنې ولاړې وې او تو ر پاچ لنګوټې پر سر خلک، کلاشينکوف په لاس ګرځېدل را ګرځېدل.

د څلور لاري د ننه دوه ځوانان د دار په پړو کې ځوړند وو او خپل بې حرکته سرونه يې پر اوږو ايښي وو. بې ساه بدنونو به کله ليدونکيو ته مخه او کله شا اړوله.

خلکو ورو-ورو ځای خوشې کاوو ا وګڼه ګوڼه کمېدله. د ما زيګر لمر هم له غمه ژېړ اوښتی و او له وېرې د غره شاته پټېده.

خو يوه چادري کړې ښځه هماغه شان په خپل ځای ولاړه وه او دواړه سترګې يې په بې ساه کا لبوتونو نښلولې وې. سپين ږيري هغه کورته د تلو په نيت کشوله خو هغې د ژړا له بدرګې سره همدا ويل: زه مې ځوی دې سرې شپې ته يوازې نه شم پرېښودی.

۱۳۸۳- غبرګولی ۱۳، کابل

د بهرنیو ځواکونو د راتګ،یوه شپه

د ۱۳۸۰ لمریز کال د ژمي سوړ موسم و ، امریکایي جنګي الوتکې په کابل کې د افغانانو د خلاصون له پاره د اسې ترو ریستانو پسې ګرځېدې، تا به وې د فلسطین بېوسه خلک یې د اسرا یلو له بې رحمانه یر غلونو خلاص کړي او اوس د دوی نوبت دی.

موږ د دربیم مکروریان د ۲۳ بلاک په دویم پوړ کې او سېدوو. د بمونو لړزونکیو غږونو رانه خوب تښتولی و ، ټوله شپه مو په غمونو تېروله.

موږ سره په خونه کې یو عصبي ناروغ و. د هر بم له غږ سره یې چیغو نږدې ګاونډیان خبرول.

د شپې ۱۲ بجې شوې، ایله مو سترګې پټې شوې وې چې، بیا د الوتکې غږ شو او بیا شیبه وروسته یو زورور غږ بلاک وښوراوه، له دې سره سم د نا روغې له خولې وېرونکې چیغه ووته، ټول بدن یې په رپېدو شو ، وروسته یې سترګې ودرېدې، بې هوښه شوه او بیا ان تر سهاره ورته ټول حیران ا وپریشان نا ست وو.

۱۳۸۳–وږی ۲۲

کابل

عجیبه مخلوق

د شهزاده سرای مخ ته یو ماشوم چې د جنګ سوغات (ماین) ترې پښې اخیستي، په سینه پروت دی.

که څه هم د کابل ښار په دغه سرای کې په میلیونونو ډالر او نور اسعار لاس په لاس کېږي، خو د ماشوم په مخ کې په زړه غوړېدلې ټوټه یوائې یو څو افغانۍ پرتې دي .

ماشوم له سرای نه هر راوتونکي سړي ته چې بنډلونه یې په لاسونو کې دي ګوري، خو ده ته د چا پام نشته.

د ماشوم عمر روژې ته جوړ نه دی، خو دومره ورۍ ښکاري لکه ټول عمر چې روژه وي .

لغړ ماشوم د هغو کسانو ننداره هم کوي چې، د اختر لپاره یې خپلو بچیانو ته ښکلي او ښایسته رختونه اخیستي دي.

غرمه په تېرېدو ده، خو دماشوم مخ ته یوائې نیمه سرې ډوډۍ چې کوم سخي (!) به پرې لورولې وي ، پرته ده.

هغه فکر وړی دی او همدې فکر کې د جومات د ملا امام دعا ته غوږ دی.

اما م صاحب ، په دعا کې وایي: خدایه ! ته عادل پاچا یې زموږ په حال ورحمېږه.

په دې خبره ماشوم موسکی شو او شونډې یې وخوځېدې.

شاید د هغه له خولې راوتلي وي چې، عجیبه مخلوق دی؟ له خدایه عدالت غواړي خو خپله یې ورته شا کړې ده.

د ۱۳۸۲ لمریز کال د چنګاښ ۲۷ - مه

کابل

هاوان

د هاوان تورې شپېلۍ اسمان ته خوله وازه نيولې وه، دوه کسان ورته ولاړ وو.

يوه، پره داره ګولۍ ور خطا کړه او بيا دواړو ترې شاته منډې کړې او په غوږونو کې يې ټينګې ګوتې کېښودې.

ماويل: خدايه! ستاهم عجيبه مخلوق دی، خپله يې غږ اورېدو ته نه دي تيار؛ خو د بل چا پرې کور ورانوي.

۱۳۸۲لمريز کال ،د لړم ۱۲ - مه

لقمان رنځور شو

چې ځنګه موټر ته پورته شوم، په وروستۍ څوکۍ کې مې په يوه ماشوم نظر پرېوت. لکه چا چې يې له مخه رنګونه زبېښلي وي، سپېره و.

لکه پوليس؛ هره يوه ته به يې، جلا- جلا وکتل او بيا به يې تکيه وکړه او سترګې به يې په چت ونښلولې.

د ماشوم خوا ته د هغه پلار هم ناست و، هغه غوښن او پربړ سړی و، خو زنګانه نه لاندې يې پلاستيکي پښې وې.

زه له خپل زوی (احمد رشاد) سره له جلال اباده، د لغمان په لور روان وم. د الفت صاحب مزار ته مې لاسونه پورته کړل او چې ځنګه مې شاته وکتلې نو بيا مې پر هغه ماشوم پام شو.

د لاسونو ګوتې به يې يو بل کې ورکړې، دواړه لاسونه به يې پورته کړل، سپېرې او وچې متې به يې ښکاره شوې. له څوکۍ به معمولي پورته شو، بېرته به کېناست.

پلار يې په څوکۍ کې له ناستو کسانو سره مجلس شروع کړ، خبرې د همدې ماشوم په اړه وې.

زړه مې صبر نشو، يو کس سره مې خپل ځای بدل کړ او وروستي سيټ ته واوښتم.

پلار یې فضل الرحیم نومېده، د لغمان دالیشنګ ولسوالۍ اوسېدونکی و او همدلته د عبدالله ابن مسعود په ښوونځي کې ښوونکی و.

هغه ویل چې، ۱۳۷۱ کال کې په ماین الوتی او دواړه پښې یې پرې شوي دي.

د ماشوم په لاس کې د درملو کڅوړه وه ، پلار یې ویل: د اعصابو ډاکټر ته مې راوستی و.

دولس کلن لقمان یو ناڅاپه د دوا کڅوړه وغورځوله او بیا یې وه ویل: زه دوا نه خورم، ما هم الوځوي.

فضل الرحیم خپل زوی په غېږ کې ونیو او بیا چې ویده شو ، نو کیسه یې پیل کړه:

لقمان، د خپل ورور له لاسه دې حال ته رسېدلی.

حیران شوم، په زړه کې مې له داسې ورور سره نفرت پیدا شو او د دې تنکي ماشوم د ټولو بدبختیو سبب مې همدا وګڼه.

فضل الرحیم کیسه وغځوله:

د لقمان مشر ورور محمد انیق دوه کاله وړاندې نهم صنف کې مکتب پرېښود او ایران ته لاړ، د تېر کال په دلوه کې رد مرز شو.

د ایران د تګ نه و ۱۸ کلن و ، خو مجبوري وه.

یوه میاشت به شوې وي، نن څوم تاریخ دی؟ یوه غږ کړ ، د ثور ۱۹مه.

فضل الرحیم شیبه غلی شو او بیا یې ویل: نه ، توبه خدایه ! میاشت نه ډېر وخت کېږي. د حمل ۲۳مه وه، زوی می له خپل استاذ (ویلډنګ کار) او درې نورو مزدورانو سره د ننګرهار لعل پورې ولسوالۍ ته روان و چې، موټر یې په ماین والوت او ټول، ټوټه-ټوټه شول.

دې کلیوالو ماسره ډېره ناځواني وکړه. د محمد انیق غوښې یې راوړې، خو ماته یې ونه ښودې.

خو لقمان ځان تابوت ته ورسو ، مانه خو دا هم ښه دی. د خپل ورور اخیري دیدن خو یې وکړ.

د فضل الرحیم سترګې ډنډ شوې، سلګیو پسې واخیست او بیا کوچنی لقمان هم راویښ شو.

د لقمان په سر مې لاس تېر کړ او ورته وه مې ويل: ګرانه ! مکتب ته ځئ؟

- هو شپږم کې يم. خو اوس مې درس نه زده کېږي. نور مکتب ته نه ځم.

-نه ، ته ډېر هوښيار هلک يې چې، دا دوا وخورې جوړ تيار به شې، بيا به دې سبق هم ښه زده شي.

د شپې خوب درځي ؟

- چې ويده شم ، لالا مې وينم، يو نا څاپه ډزشي، او بيا مې لالا ټوټه-ټوټه شي، وينې يې زما په مخ هم راولوېږي.

زه چيغه کړم، مور مې هم راويښه شي او بيا تر سهاره دواړه ويښ يوو.

د لقمان بيا سترګې سرې شوې، ژر-ژر يې ساه اخيستله، د دوا کڅوړه يې پلار ته ورکړه:

دوا نه خورم، ما هم الوځوي، زه مړ کېږم. پلار يې په غېږ کې ټينګ ونيو ، ټول رپېده او د دوا کڅوړه د دوه پلاستيکي پېښو په منځ کې پرته وه.

د ۱۳۹۰کال د غويي ۲۱مه ، جلال اباد

مدافعان

د شپې نږدې اته بجې وې. کابل ښار کې لا هماغه شان ګڼه ګوڼه وه او هر موټر له بله د مخکې کېدو کوښښ کاوه .

ما سره په موټر کې د دفتر دوه بهرنیان هم ناست وو . موټر د باغ بالا پر سړک ورو-ورو روان و .

دلته د سړک تر دواړو غاړو کورونه هم موقعیت لري .

له یو-یو موټره د هارنډونو غږونه پورته کېدل. ناست امریکایی او انګریز یو بل ته وکتل او بیا یوه وویل :

عجیبه وطن دی. عجیبه خلک دي. په دې شپه کې هارنډونه کوي، څوک به ویده وي، څوک به ناروغه وي، د هیڅا فکر ورسره نه شته .

امریکایي غږکړ: دا خو د بشر د حقونو نقض دی، که زموږ ملک کې دا کار څوک وکړي جریمه کېږي .

انګریز وویل: دلته د بشر د حقونو په غم کې څوک نه دي، هیڅوک د بل غم نه کوي .

په همدې وخت کې راډیو د اتو بجو خبرونه پیل کړل:

تېره نیمه شپه د ناټو هوایي ځواکونو په هلمند کې یو کور بمبار کړ.

نطاق زیاته کړه: دغه کور چې د کلي په منځ کې و، ناټو پرې د ترهګرو د پټنځای شک کړی و، خو وروسته معلومه شوه چې، په وژل شویو کسانو کې میرمنې او تنکي ماشومان هم شامل دي او...

په بدن مې یوه لړزه خپره شوه، اوار رپېدم، ناست بهرنیان راباندې پوه شول.

یوه وویل :

زموږ په خبرو خپه شوې؟ بد خو مو ونه ویل؟ ټول بشر یوو باید د بشر درناوی وکړو .

ماوې: نه، رښتیا هم تاسو د بشر د حقونو مدافعان یاست !!

۱۳۸۵ د تلې اوومه ، کابل

شعار

شعار

له مخامخ هوټل څخه د چک چکو غږونه راتلل، پر دېوالونو او دروازه یې د مارچ د اتمې (د ښځو نړیواله ورځ) په اړه؛ بېلابېل شعارونه لګېدلي وو. پر یوه لویه شنه ټوټه په سور رنګ لیکل شوي وو:((پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي.))

د هوټل مخې ته یوه میرمن په زړو جامو کې ناسته وه، هغه ډېره عمر خوړلې نه وه؛ خو لاسونه یې داسې لړزېدل، لکه څو ورځې یې چې په مړه ګېډه ډوډۍ نه وي خوړلې.

د میرمنې سترګې د هوټل په دروازه ښښتې وې، شیبه وروسته رنګارنګ نجونې او ښځې چې غاړکۍ یې لمرته ځلېدلې را ووتلې. سوالګرې نه فقر جرئت وړی و، هوټل ته د ننوتلو زړه یې نه درلود. خو لکه چې په لیک پوهېده. چې څنګه یې په مخامخ ځړېدلي شعار (پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي.) سترګې خښې کړې، پورته شوه. غوښتل یې له خپلو همنوعو څخه د یوې مړۍ وچې ډوډۍ لپاره روپۍ وغواړي.

د ننوتلو هڅه یې وکړه خو دې سره بلنلیک نه و، چا پرېنښوده، را وتلې میرمنې ببرته د هوټل په سالون ننوتلې او دې هماغه شان له باندې لګېدلي شعار ته کتل.

۱۳۸۲، د کب ۹مه کابل

مبارزه

نن بیا څو خړ او ژېړ موټر، چې ماشینداري یې پر سرونو نصب وې او تر شا یې تورې عینکې په سترګو کسان ولاړ وو، د هوایي ډګر په لور ګړندي را خوشې وو.

دوی ته، چې د ماشیندارو شپیلۍ یې اخوا دېخوا تاوولې او د لاسونو په اشارو یې نور موټر ځانته نږدې نه پرېښودل، د هوایي میدان دروازه له ورایه پرانیستل شوې وه. د پوځي موټرو په منځ کې امبولانسونه هم وو او پر سر یې سرې رڼاوې تاوېدلې.

موړ په دروازه کې د تالاشۍ دنده لرله، خو هغوی پرته له دې چې را وګوري، را ننوتل. امبولانسونو څخه، څو تابو تونه ښکته کړی شول خو لا الوتکه پرواز ته نه وه چمتو.

یوه پوځي کمانډر چې خړ رنګه برګ یونیفرم یې پرتن و او پر اوږه یې بیلابیل نښانونه ټومبلي وو، تابوتونو ته لاس ونیو او وه یې ویل:

دوی له نشه یي توکیو سره په مبارزه کې ځانونه قربان کړل، نشه یي توکي یوه ستره بلا ده، که له منځه لاړه نه شي نو بشر به له منځه یوسي. پر دغه پوځي افسر، مخابره کې غږ وشو او له تابوته لرې شو، په خپله ژبه له چا سره غږېده او لاسونه یې خوځول.

نورې خبرې يې سمې نه اورېدل کېدې خو د نار کوتيک Narcotics (نشه يي توکي) کلمه يې ډېره تکراروله. زه هم تابوتونو ته فکر وړی وم، پر يوه تابوت په انګريزي نوم ليکل شوی و او له نوشتې يې داسې معلومېده چې دغه ځوان دې شل کلن وي.

زړه مې غټ کړ: ماويل ، دا هم ځوان دی راځه اخري ديدار يې وکړه. د تابوت سر مې ورو پرانيست، تابوت له ورو ځلور کونجه پاکټونو نه ډک و ، ژر مې بېرته پټ کړ ، وه ويرېدم ، ماويل هځې نه چې د نشه يي توکو د مبارزې د اسرارو د افشاء په جرم ، دعدالت ميز ته کش شم.

۱۳۸۲کابل

او ماشوم بې پلاره شو

ورکشاپ پوره ځپلی وم. د مړې تبې احساس می کاوه، مازیګر چی څنګه د کونړ له ګرین هوټل نه راووتم ، قانع می مخی ته راغی او د سالارو باغ د لیدلو بلنه یې راکړه.

عبیدالله قانع یو نری او لوړ زلمی دی. هغه په اسعد اباد کی د ښکلا راډیو مسوول دی. زه چی له پخوا راهیسې د خپلو سیمو د لیدلو تنده لرم، ورته هو مې کړه.

زه، زما ملګري فاضل ناګار او عمران واک، درې واړه د قانع کرولا ته پورته شوو.

سالار باغ د اسعد اباد - جلال آباد پرلویه لاره، د سیند په غاړه موقعیت لري. قانع موټر را تاوو کړ او ویل یې چی، دلته یې د تره کور دی.

موږ د حجرې په ځای د سیند غاړې ته ښکته شوو او بیا شیبه وروسته کوربه د شېدو چای له ډک پتنوس سره راغی.

سیند د دوه غرونو منځ کی روان دی، خو لکه چې د وطن له تندې خبر وي، مخکې تګ ته یې زړه نه کېږي، له ډېرې غوصې له غټو ډبرو سره سر ووهي ، تم شي خو چې څوک یې په قدر نه پوهېږي او د پاتې کېدو ست ورته نه کوي نو بېرته په نه زړه حرکت وکړي.

مخامخ شین غر دی.او په لمن کې یې څو ډبرین کورونه ودان دي. شاته هم یو لوړ غر دی خو شین نه دی او پر سریې د بهرنیو ځواکونو پوسته پرته ده او بیرغ پرې رپېږي.

مخامخ کورونو ته مې لاس ونیوه او بیا مې ویل: خبر دی، غریب به وي خو چې داسې د شنه غره لمن کې د سیند په غاړه پراته دي، نو ښه به خوشحاله وي.

کوربه چې شاکرالله نومېده ، خبره راپرې کړه: خوشحالي چېره ده ؟ همدا نن غرمه یو راکټ ولګېد . له دې خبرې سره مې لاسونه سست شول او پیاله مې کېښوده.

هغه زیاته کړه: د کورښتن په خپلو پټیو کې وابنه کول، چې راکټ یې خواته ولګېد او ځای په ځای شو.

شکرالله خبره اوږده کړه: د خدای رحم و چې، همدا شیبه یې، ماشوم زوی کورته تللی و او چې کله بېرته راغی نو پلار یې په ډنډ وینو کې پروت و.

راکټ ، د سالارو دغه ماشوم بې پلاره کړ او کورنۍ یې ورته د ویر په ټغر کېنوله، خو د غره پر سر د بهرنیانو پر پوسته هماغه شا بیرغ رپېده.

کونړ ،اسعد اباد ، د سالارو بڼ

د وری۲یمه، ۱۳۹۰

کندهارۍ

پر لوړه پوله بوډا يواځې ناست و. مخامخ نړېدلې خټينې کلا ته يې کتل. د کلا د لرګي لوی ور سوزېدلی و ، خونې چپه پرتې وې او د کلا په منځ کې د سکرو ټيټې ونې ولاړې وې.

بوډا يو ناڅاپه لړزې واخيست، پورته شو ، د کلا په لوريې منډه کړه، کلا ته نږدې يې غبږ پرانيسته:

شکر ، ټيټ شو تا به وي کوم ماشوم په سربنکلوي، لا سونه يې بېرته را ټول کړل، کړوپه ملايې سمه کړه ، پر نړېدلو ديوالونو يې نظر وګرځاوه او بيا يې يو دم را منډه کړه.

ستړی شو، کېناست، ژوره – ژوره، ساه يې را وېستله او د ټنډې په ګونځو کې يې خولې تاوېدې را تاوېدې

پر اوږه مې ورته لاس کېښود:

بابا !

دومره په شوق کلا ته لاړې او بيا !؟

د هغه خوله وچه وه، غاړه کې وچه مرۍ تله راتله ، ډنډ سترګې يې زما په سترګو خښې کړې وې، او له ښو يې يوه – يوه اوښکه ځڅېده .
يو دم يې خوله پرانيسته !

هلته مې ګلالۍ - ګلالۍ لمسيان وو ، اولادونه مې وو.

سلګيو واخيست ، لړزې ونيو

ماکې هم د پوښتنې وس نه و ، غلی وم. کله مې مخامخ نږدې کلا او کله مې ترخوا ناست بوډا ته کتل.

يو ناڅاپه يې له زنګنو سر پورته کړ، اسمان ته يې وکتل تا به وې اوس هم په هوا کې خپل قاتلانويني. مخ يې سور شو ، سترګې په کولکونو کې راووتې ، هماغه شان يې پورته کتل او په خبرو يې پيل وکړ:

ځوانه !

په هغه ورځ يو نا څاپه، په هوا کې غړونه شول، څو الوتکې ښکاره شوې، تاوېدې را تاوېدې. درزهار شو ، تا به وې له اسمانه د سکروټو ږلۍ اورېږي

دا نږدې کلی وينې؟ څو طيارو پرې سينې خالي کړې او په لنبو کې ورک شو ، زه د ژړۍ (د کندهار يوه ولسوالۍ) بازار کې وم، چې کله را ورسېدم له کلي اورونه راتاو وو او غبرې ـ غبرې لمبې هوا ته پورته کېدې .

په منډه راغلم د لنبو په منځ کې مې خپل ... له دې خبرې سره يې يو زوروره چيغه وکړه، زړه مې ډېپ ولوېد ، بدن مې سست شو ، ماوې که په سر مې بم ولوېد.

سپين ږيري ډېر وس وکړ خو کيسه يې پوره نه کړه، شونډې به يې ببرته کړې، و به رپېدې خو د خبرو په ځای به تري چيغه ووته .
ښه شيبه دواړه غلي وو، بوډا بيا ځان خبرې ته جوړ کړ، مخ يې را واړو :
ځوانه !

ډېر وخت شو چې زه کلي ته نه ځم، چې کله ورشم د ماشومانو شور ماشور مې په ياد شي ، لمسيان مې په زړه را وګرځي،چې رامنډې به يې کړې او پښو نه به مې را تاوو شول.

اوس کلی غلی دی، هغه شور په کې نه شته ، اوس راته څوک د بابا نارې نه وهي زه اوس هلته نشم تلی ، زه بې څوکه شوی يم ، زويه ! دې کاپرو په اخر عمر کې يوازې کړم .

۱۳۸۲، کابل

عجيبه قضاوت

دوه سپيان خوا په خوا په ځمکه خلم پراته وو. د ښنو په منځ کې يې هډوکي نيولي او پرې خونېدل.

لږ وړاندې دوه ځوانان يو بل ته، سره – سره کېدل، له ښکنځلو خبره تېره شوه، لاس او ګريوان شول.

د دواړو له خولو او پزو وينې روانې شوې، خو لا ساړه شوي نه وو او همااغه شان يې يو پر بل باندې وارونه کول.

دربيم ګړی ترمنځ شو، په څه خوارۍ يې سره جلا کړل.

په قهر يې وويل: سپيان خو نه يې چې خپلو کې جنګونه کوئ؟

سپيانو يو بل ته وکتلې، سرونه يې وښورول شايد ويلي وي چې، انسانان هم عجيبه قضاوت کوي!!

کابل، ۱۳۸۶ د لړم دوهمه

د خوسي سر

شاید لږ شېبه وړاندې به د غه سر د خوسي له تنې جلا شوی و ، خو سترګې یې هماغه شان پرانیستې وې.

څو کسان د قصابۍ هټۍ ته ولاړ وو ، قصاب په تېره چاړه د غو ښې ټوټې جلا کولې او سر په پرانیستو سترګو د هر څه ننداره کوله.

حیران وم ، ما وې څنګه سر په چوپه خوله ، له ځانه د غوښو ټوټو د جلا کولو تماشا کوي؟

خلکو ته هم په فکر کې وم ، هغوی ټولو لېدل چې، سر ورته مړې سترګې ګوري خو دوی په ګېډو لاسونه وهي.

حیران وم ، شیبه وروسته مې یو نا اشنا غږ واورید ، ځانته مې پام شو خالي اسکلیت پاتې وم، څو چاړه په لاس کسان رانه راتاو دي او چړې یې زما په هډوکو خولې لګوي.

شاو خوا مې وکتل، خلک مې تماشا ته چوپه خوله ولاړ دي او په شونډو ژبې راکاږي.

۱۳۸۵ د زمري ۲۵ مه ، کابل

د آبادۍ وېره

جلرېز ولسوالۍ کې یوه واده ته بلل شوی وم. جلرېز د میدان وردګ له ډېرو ښو او ښکلیو ولسوالیو څخه ده .

پخوا به د سړک دواړو غاړو باغونه سپېره وو ، خو اوس تک شنه ښکاري او په شنو پاڼو کې ژېړو زردلو او سرو مڼو د باغونو ښکلا لا پسې زیاته کړې ده .

پخوا دغه سړک خامه و ، موټرو به د تګ راتګ په مهال دوړې جوړولې او بیا دغو ګردونو ، سړک ته نږدې باغونه بدرنګه کول.

خو اوس سړک قیر شوی دی، د سترګو په رپ کې له میدان ښاره ور رسې، په دې سړک کې یوازې هغو ځایونو کې موټرورو کېږي چې ماینونو الوځولي دي .

تېر مازیګر مې له کابل ښاره حرکت وکړ او لا ماښام شوی نه و ، چې ورورسېدم .

د واده دیګي د مڼو او زردلو په شنه باغ کې پخېدل او د ډوډۍ انتظام په یوه ختېین کور کې شوی و.

ډوډۍ وخوړل شوه او بیا یو محلي سندر غاړي له خپلې ډلې سره چې ارمونیه، طبله، رباب او غټ لاوډ سپیکرونه ورسره وو ، راغی .

دغې ډلې ته انګړ کې یو جلا ځای جوړ شوی و ، دوه غټ ډایکونه ولګېدل او بیا ، سندر غاړي تکراري سندرې پیل کړې.

خلک ورته په کوټو ، انګړ او زینو کې ناست وو او چکې یې وهلې.

یو نیم به لکه کولنګی چرګ د سندرغاړي مخکې کوږ اوږ را تاوېده او نورو به پرې د لاسونو په تماکو ګټلي لوټونه شیندل .

په فضا کې د الوتکې غږ و ، شاید په همدې سیمه یې دورې کولې، ما ویل هسې نه همدا کور په نښه کړي او بیا مو سبا په جسدونو د ترهګرو نوم کېږدي .

دا یوه اندېښنه وه، ځکه څو ځلي بهرنیو ځواکونو په ختیځ او سویل کې دغه شان مراسم بمبارد کړي دي .

ما یو اځې د یوې سندرې نیمايي اورېدو ته حوصله وکړه، نور مې زړه په تنګ شو او له کوره ووتم .

د منو باغ کې په غوړېدلي پلاستیکي سترنجۍ چې ځای –ځای، پرې وریژې پرتې وې، وغځېدم .

خوب نه راته، له یوې خوا بې خونده موسیقي غږېده او له بلې خوا باغ کې اشپزانو په لوښو وینځلو شور جوړ کړی و.

حیران وم څه وکړم ؟ زه لا همدې چورت کې وم چې د ماما زوی مې راغی، ویل یې راځه بازار ته ښکته شو او یوه یخه پیپسي دربانديې وڅښم.

موبایل مې روښانه کړ په سکرین څه باندې لس بجې ښکاره شوې.

زړه او نا زړه روان شوم، د لمریني برېښنا څراغونو چې، په دنګو ستنو کې را ځړېدلي وو، د جلرېز بازار رڼا کړی و. دوکانونه تړل شوي وو ، یو نا څاپه به ، دوه- درې سپیان په منډه له سړکه تېر شول. نور څه نه تر سترګو کېدل .

د بازار اخري برخې ته لاړو ، دلته یو لوی ماشین ولاړ و او همدلته قیر سړک نور ختم شوی دی .

ماشین سره جوخت د سړک د غاړې په ویاله کې یو وسلوال ګوته په ماشه ناست و. ځان سره مې ویل، چې که بېرته وګرځو شک ونه کړي، مخامخ پرې ورغلو .

وسلوال چې یونیفرم یې پر تن و ، له ویالې راپورته شو ، چې کله ورته بې ضرره ښکاره شوو نو له هماغه ځایه یې سترې مشې راکړل. دا پولیس د جلریز ولسوالۍ د سنګلاخ اوسېدونکی و .

هغه ویل دلته مو یوه پوسته ده . ما ویل نو ویاله کې څه کوې ؟ پولیس، د ټوپک شپیلۍ ماشین ته ونیوله : د همدغه ماشین د ساتلو لپاره شپه په وینبه تېروو.

ما ویل: نو دا خو څوک پټولی نشي؟

هغه ځواب راکړ: پټولی یې نه شي، خو سوزوي یې، په راکټ یې ولي .

شیبه غلی شوم ، ځان سره مې ویل: کوم ملک کې چې د آبادۍ کارونه په دومره وېره تر سره کېږي، هغه به څنګه ودان شي ؟؟

۱۳۸۹، د زمري ۶مه ،

کابل

چرګان

چاړه په لاس ځوان، چې کالي يې په وينو ککړ وو او ځای- ځای پرې سپينې بڼکې نښتې وې، قفس ته لاس ونيو او بيا يې وويل: کوم يو دې په کار دی؟

يو چاغ چرګ مې په نښه کړ، ښه تنکی و او د سپينو بڼکو له منځه يې د شا ، سره غوښه ښکارېدله.

هغه، لاس وردننه کړ، چرګان په وسپنيزې پنجره کې په ټوپونو شول او بيا د چرګانو قصاب په نښه کړی ترې راووېست.

اجل نيولی يې ښملاوه، په مرۍ يې ورته چاړه راتېره کړه، وينو دارې وکړې او د شاوخوا ځمکې سور رنګ يې بيا تازه کړ.

د چرګ ساه لا پوره ختلې نه وه، چې پوستکی يې ترې ووېست او بيا يې د لرګي پر يوه ګنډه (غټ لرګی) کېښود او ټوټه – ټوټه يې کړ.

نورو چرګانو هماغه شان ورکتلې.

ما ويل، اوس به يو شور جوړ شي، په پنجرې به هجوم راوړي او د ازادۍ لپاره به خپله وروستۍ هڅه وکړي.

خو داسې ونه شول، په چا چې راغله، په هغه راغله.

د چرګانو نسل مې له پامه بد شو ، بې غيرته راته ښکاره شو .

ټوټه شوی چرګ مې په پلاستيکي کڅوړه کې لاس کې نيولی و او کور ته په لاره مې چورتونه وهل:

دا چرګ څه بې غيرته نسل دی، ښه يې ويني، چې هره ورځ يې له پنجرې ملګري راوېستل کېږي او په مخ کې يې حلالېږي، خو دوی هېڅ نه کوي او خپل مرګ ته شېبې شماري.

دوی خو هسې هم ټول وژل کېږي، ولې يوه ورځ ځانونه، نه وژني؟ ترڅو راتلونکی نسل له دغو قصابانو وژغورل شي؟

د فکرونو لړۍ مې د امبولانسونو چيغو وشلوله، کلي کې خلک راټول وو، له امبولانسونو يې د دوو تنکيو ځوانانو تابوتونه راښکته کړل، ټولو حيرانې ورکتلې.

زموږ کلي ته يې څو ورځې وړاندې هم، غبرګې جنازې راوړې وې او خلکو ورته يوا ځې ژړلې.

۱۳۸۹،د لړم۱۱مه، ،کابل

خاموش کلی

ډېر عجیبه کلی دی، اوسېدونکي یې له شاوخوا دیرشو کلونو راهیسې چوپه خوله دي. دا کوچنی کلی نه دی، له ۱۰۰۰ ډېر کسان په کې میشت دي، خو ټولو په یوه خوله د خبرو نه کولو سوګند کړی دی.

دا کلی د اسد اباد بازار له عمومي سړک نه څو ګامه لاندې موقعیت لري. اوسپنیزه دروازه ورته درېدلې ده او هیڅوک ترې باندې نه راوځي.

ملګرو!

ما د دې کلي په اړه ډېر پخوا اوریدلي وو، خو پرون مازیګر مې ولیده، ډېر ځنډ یې د دروازې مخې ته ودرېدم خو چا سر را پورته نه کړ.

اوښکې مې تویې کړې، عذر او زارۍ مې وکړې خو دوی هیڅ را ونه کتل.

د دوی ضد له ماشومتوبه نه دی، ټول اوسېدونکي یې مخور او ځوانان دي، خو له خپلو همنوعو نفرت لري، دومره نفرت چې خواته تېرېدونکیو لارویو ته لا څه چې، مېلمنو ته هم نه ګوري او دغه ضد به تر اخره پالي.

د دوی ضد بېځایه نه دی، ولې به بېځایه وي؟

ملګرو!

تاسو به هم دې کلي ته فکر وړي یاست، نور مو انتظار نه اوږدوم او در معرفي کوم یې:

د ۱۳۵۸ کال د وري ۳۱ مه وه، د يرغلګرو شورويانو لاسپوځو، دغه کلیوال په دې پلمه چې، حکومتي کسان درسره خبرې کوي راټول کړل او بیا يې پرې له هرې خوا دومره ګولۍ وچلولې چې د ټولو سینې يې سورۍ کړې.

دوی په خپلو ځایونو لکه اره شوي نښتر ګډوډ پرېوتل، له سینو یې وینو دارې وکړې، شاوخوا ځمکه یې سره کړه.

د وینو فوارې جوړې شوې، خو څوک نه ور نږدې کېدل، ځکه یوازې مېرمنې او ماشومان پاتې وو، ځوانان او مشران ټول همدا وو.

دوی د کیرالې (کرهاله) اوسېدونکي وو، راتګ ته یې کوروالا په تمه وو، ورځ ختمه شوه، شپه شوه خو معلوم نشول، اخر خبر شول خو قاتلانو دومره وېره خپره کړې وه چې، چا يې غور ونشو کولی.

هملته پرې ماشینونو خاورې واړولې او په ابدي خوب ويده شول.

له هغه وخته څه باندې درې لسیزې تېرې شوې، په دغه دوره کې هغه کسان واک ته ورسېدل چې، دوی ورسره د ارتباط په شک وژل شوي وو، خو قاتلانو ته يې چا هیڅ ونه ویل.

د هغوی له قاتلانو سره یې ملګرتیا پیل کړه، خوا په خوا ورسره کېناستل او دادی اوس هم ورسره ملي شورا کې اوږه په اوږه ناست دي.

د جهاد په نوم نورې ډلې راغلې خو دوی هم د دغه کلي ټولوژونکیو ته څه ونه ویل. دا دی اوس هم د دوی جهاد روان دی خو قاتلان لا سرې سترګې ګرځي.

نو تاسو وواییئ؟ د دغه کلي ضد ببځایه دی؟ څنګه سرونه راپورته کړي؟ او څنګه خپلو همنوعو ته وګوري او ؟؟؟؟؟؟؟؟؟؟

خیر دی،مورې له اوسنیو او پخوانیو مجاهدینو د دغه کلي د قاتلانو د نیولو هیله نه کوو، خو یوه غوښتنه ترې کوو او ورته وایو چې د خدای (ج) پار دی ! نور کونړي ځوانان مه وژنئ، دا شین وطن په ځوانانو ښه ښکاري، نور په دې سیمه کې خاموش کلي مه جوړوئ.

پرېږدئ چې دلته همېشه د خلکو شور وي، د خندا ګانو غږونه راپورته شي، دا ژوند د خدای (ج) نعمت دی، دا نعمت بې موجبه له چا مه اخلئ.

پرېږدئ چې د خاموشو کلیوالو میندې، په خپلو اولادونو د تللو مینه ماته کړي او نور یې سترګو کې اوښکې حلقې جوړې نه کړي، کنه دا اوښکې به یو سېلاب شي او دومره به زورور شي چې هرڅه به په مخه کړي.

۱۳۸۹کال وروستۍ شپه

کونړ-اسعد اباد ، د ښکلا راډیو ودانۍ

د مشروعه

په هغه ورځ ، که زما بدن سپر شوی نه وی، نو ګولۍ راساً د مشر په ځيګر خوله خښوله. غونډه ګډه وډه شوه، خو مشر زما خواته راغی مانه هماغه شان توده وینه روانه وه. ښه رانږدې شواو بیا له قهره سور واوښت:

زما دې په خپل جهاد قسم وي، چې یو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وينو لمبوم او ستا او د نورو مجاهدينو کسات به ترې اخلم.

څه موده پس ښه شوم، خو لاس مې بې دمه و ، د ټوپک ګرځولو وس مې نه درلود او د جهاد ارمان مې زړه کې ساته.

که څه هم وخت ډېر وتلی و ، حالات بدل و خو زما زړه کې هماغه شان د کسات جذبه ژوندۍ وه او د خپل جهادي مشر وعدې ته په تمه وم.

له څو ورځو راهيسې مې زړه کې تاوېده را تاوېده چې خپل مشر ته د جهاد د بریالیتوب مبارکۍ ته لاړ شم، نن مې وس پیدا کړ او سیده یې کاري خونې ته لاړم.

مخې ته مې راپورته شو ، د حال احوال پوښتنه يې وکړه. د مشر پر میز د ګلونو بې شمېره ګېډۍ ايښودل شوې وې.

موږ لا خبرو کې وو چې، یو تن په پوځي یونیفرم کې، چې د اوږو پر سرونو یې نښانونه ټومبلي وو او پر شونډو يې د بریتونو سرونه څوړند وو راننوت.

هک پک شوم، د خپل تېپې کېدو وخت را یاد شو او بیا مې د خپل مشر دا خبره : ((یو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وینو لمبوم ، ستا او د نورو مجاهدینو کسات...)) ذهن کې تله راتله.

ما ویل اوس به پرې لاس پورته کړي. خو هغه ته زمونږ مشر توده غاړه ورکړه او بیا یې ماته هم دواړ لاسونه را اوږده کړل، زړه او نازړه وم ، یو لاس مې بې دمه و ، یو اخې یو لاس مې ورکړ. زمونږ مشر مخ را واړو : ښه دې ونه کړل، دا جنرال صاحب دی او داسې کسانو ته یو لاس ورکول بې احترامي ده.

۱۳۸۷ ، کابل

شوقي خود کشي

تېره شپه مې، کابل کې له يوې ټلويزيوني شبکې څخه د حزب وحدت ګوند د وژل شوي مشر ، استاد عبدالعلي مزاري پخوانۍ څرګندونې واورېدې، ډېر ښه غږېده، په ملي وحدت يې ټينګار کاوه،د خلکو رايو او افکارو ته يې درناوی درلود.

پخوا مې هم د ځينو وژل شويو او ژونديو تنظيمي مشرانو دغه شان ټلويزيوني کليپونه ليدلي او ويناوې مې ورته اورېدلې دي.

له ډېر فکره وروسته اوس دې پايلې ته ورسېدم چې: تنظيمي مشران ډېره ښه خلک وو ، کېدای شي د دوی د واکمنۍ په مهال (۷۱-۱۳۷۵) کابل ښار کې شاخوا ۶۰۰۰۰ ماشومانو ، ځوانانو ، بوډاګانو او ميرمنو ، په خپله خوښه او شوقي خود کشۍ کړې وي او کېدای شي کابل ښاريانو خپل کورونه په خپل زړه نړولي وي!!!!!!

۱۳۹۰، د کب۱۷مه ، کابل

زموږ د کور کوترې

۱۳۶۲ لمریز کال و، دا مهال د لغمان ولایت شنې درې وخت په وخت د شوروي جنګي الو تکو له خوا سرو لنبو په غېږ کې نیولې. زمونږ کلی ترې هم په امن پاتې نه شو.

سهار نهه بجې وې، له مخامخ غره، څو چور لکې لکه وږې بازان راواوښتې او بیا یې څو ځلې له سکروټو ډکې سینې په کلي خالي کړې.

شیبه وروسته موږ (۱۵) تنه په باغ کې له جوړې شوې موضع (څمڅه) نه داسې خړ پړ را ووتو چې یو بل مو نه پېژنده. ستوني مو له خاورو ډک وو. د خبرو وس مو با یلولی و و.

د باغ له شنو ونو، تورو لوګیو سره یو ځای سرې لنبې پورته کېدې، ځای – ځای کورنې حیوا نات او مرغان د خپلو وینو په ډنډ کې پراته وو ا وهرچاته یې په ډکو سترګو کتلې.

خښین کورونه مو په لو ټو بدل شوي وو. زمونږ د انګړ د لرګیو غټ ور، چې پر سر یې د کوترو ځالې وې په لنبو کې پټ و. شیبه وروسته تښتېدلې کوترې را ورسېدې، خپلو تنکیو بچیو پسې د اور منځ ته ننوتلې او موږ لیدلې چې، څنګه ژر- ژر په ورتو غو ښو بد لیدې.

کابل

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۰

د ماشوم کرامت

د جلوزو کیمپ په فامیلیو کې میني بس ته وختم، دلته مې دعوت او جهاد پوهنتون کې زدکړې کولې. مهاجر بازار کې، ډله نور کسان هم را پورته شول.

له ما څخه پر وړاندې څوکۍ یو سړی له ماشوم سره کېناست. هغه له ماشوم سره ډېره مینه کوله، د خوړلو بیلابیل شیان یې ورته اخیستي وو. کله به یې یو شی خولې ته ور وړاندې کړ، کله بل. په سر او مخ به یې ښکل کړ.

حیران وم، په ځوانۍ کې مې په خپل یتیم والي اوښکې تویه کړې، د خپل پلار مینه راپه زړه شوه. خو بیا مې ځان سره ویل: ډېر خلک پلرونه لري، خو هر یو یې دومره له خپلو ماشومانو سره چېره مینه کوي؟

زه لا د ماشوم او د هغه د پلار مینې ته فکر وړی وم، چې پېښور ښار ته را ورسېدو او نوې اډه کې موټر ودرېد.

چې څنګه دغه سړی او ماشوم ښکته شول، ورپسې جوخت ورښکته شوم. هغه له نږدې غرفې ماشوم ته جوس را واخیست او زه یې خواته ورغلم.

ترې وه مې پوښتل: ماما، دا ماشوم دې څه کېږي؟

-زوی مې دی.

-بس همدا یو زوی لرې؟

-نه، مال د خدای دی، نور هم شته

ځان سره مې ویل: کېدای شي تازه د ماشوم مور مړه شوې وي، نو ځکه ورسره دومره مینه کوي.

صبر مې ونشو، پوښتنه مې وکړه:

مېرمن دې ژوندۍ ده؟

-هو

-نو بیا ولې دې ماشوم ته دومره ناز ورکوې؟

ـ دا عادي ماشوم نه دی، خدای ج ورته لوی کرامت ورکړی، که ترې خبر شوې، نو ته به يې له ما ډېر ونازوې.

ـکرامت او بيا په دومره واړه عمر کې؟

ـ هو ، که نه يې مني نو رانږدې شه !

حيران وم، پلار د خپل ماشوم مخکې لمن پورته کړه ، سپينه ډډه خېټه يې ښکاره شوه.

د خېټې ښي لورته لږ ځای لکه خدايي خال،تک شين و .

پلار ، په همدې شين ځای ګوته کېښوده او بيا يې وويل: ښه وګوره!

ورځير شوم، د خدای ج قدرت و ، له شين خدايي خال نه د افغانستان نخچه جوړه شوې وه.

سرې راته ويل: اوس خو يې منې؟ او بيا يې د افغانستان نخچه ښکل کړه او د زوی لمن يې بېرته راښکته کړه.

له هغه وخته شاوخوا دوه لسيزې تېرې شوې دي، خو چې اوس هم په هېواد کې چور او چپاول او له وطن سره روان خيانت ته ګورم، نو د ماشوم پلار مې په ياد شي.

ځان سره وايم:

ولس له وطن سره څومره مينه لرله، څومره قرباني يې ورکړه؟ خو مشرانو په دغه قربانيو څه بې شرمه سودا ګري وکړه او لا دا سوداګري روانه ده.

کله خو مې په وطن روانه سوداګري دومره وه وېروي چې، يو نا څاپه لاسونه پورته کړم او دعا وکړم چې خدايه ! هغه ماشوم د وطن له سوداګرو په امن کې وساته، هسې نه له خيتې يې د افغانستان نخچه هم وتوکي .

۱۳۹۰، د غبرګولي ۲۰مه

جلال اباد

د برکتونو میاشت

د ملي بانک مخ ته یوه سپین سرې میرمن وچې شونډې کړو په ملا ناسته ده.د هغې ترشا بانک دی، چې په میلیونونه پانګه په کې ده او مخامخ یې کابل - سرینا هوټل دی چې، په لسګونو ډوله خواړه په کې تیارېږي .

خو د میرمنې مخ ته په وېړ پلاستیک یواځې څو افغانۍ پرتې دي او د هغې شونډې له ولږې سپېرې اوښتې دي .

د هغې څنګ ته وړه ماشومه ناسته ده، د سر ویښتان یې جړ بړ دي او له شلېدلي ګریوانه یې پښتۍ داسې ښکاري لکه ایکسرې عکس ته چې ګوري .

ماشومه ورېږي ده، لاسونه يې پر زنګنو ايښي دي، هر لاروي ته سترګې اړوي را اړوي، خو په دې د چا نظر نه پرېوځي . د مېرمنې مرۍ په خوارۍ ښکته پورته کېږي او له سپېرو شونډو يې د الله سپېڅلی نوم را پورته کېږي .

بوډۍ، هر را روان لاروی تر هغې ځاري ،ترڅو يې له مخې تېر شي .

دوه جوړه سره او سپين کسان را روان دي او په غاړو کې يې پراته نيکټيان ټالی وهي .

هغوی په خپلو کې خبرې کوي، يو وايي :

رښتيا چې روژه د برکتونو مياشت وي، چې ماښام شي دسترخوان ډک شي، حيران پاتې يم چې اول څه ته لاس کړم ؟

ميرمنې ، د دې خبرې په اورېدو خپلې ورۍ لمسی او بيا يې په مخ کې غوړولې پلاستيک ته چې ايله د يوې وچې ډوډۍ پيسې پرې پرتې وې، وکتلې او بيا يې سر پر زنګنو کېښود .

۱۳۸۲، د روژې ۱۲مه

کابل

خشونت

د کابل – سرينا پر هوټل (د سيمينار محوه خشونت عليه زنان) شعارونه ځړېدلي وو .

د هوټل غولي کې لوکس موټر ولاړ وو ، شيبه وروسته ډله ــ ډله، نجونې او ميرمنې چې، په غاړو کې يې طلايي زنځيرونه ځنګېدل را ووتې .

يوې چې، له غاښونو يې د کبابو پاتې شونې په وچکي راويستل، وويل: دغه شان سيمينارونه بايد نور هم جوړ شي، مونږ ښځې بايد خپل حقونه وپېژنو اودفاع ترې وکړو ، ترڅو به له مونږ سره خشونت روان وي !؟

يوې بلې چې پرشونډو يې تازه لب ستېک (لب سرين) راتېر کړی و ، په احتياط شونډې ببرته کړې:

اوس نو هغه وخت تللی چې، ښځو ته به چا دانسان په سترګه نه کتل، حقونه به يې تر پښو لاندې وو ، اوس ديمکراسي ده .

هغې لا خپله خبره پسې غځوله چې دوه ميندې يې مخ ته را تاوې شوې.

د يوې له غاړې د ماشوم وچ او چاودلي لاسونه راتاو وو او بلې خپله وره ښېې يېله لور چې، له يخنۍ تکه شنه اوښتې وه ، له لاسه نيولې وه .

يوې غږ کړ: خوېندو ماشومان مې له لوږې مري، بيمار دي، تاسو ته د يوې مور درد ښه معلومېږي د خدای په خاطر څه راکړئ !

له هوټله راوتلې يوې ميرمنې په قهر له غاښونو وچکی وغورځاوه:

همدا تاسو د ښځو نوم بد کړی، دا وخت وګوره او ستا سليقه !

بلې غږ کړ: تاسو غوندې بې ذوقه ښځې چې وي، مور به ښه خپل حقونه ترلاسه کړو ، خشونت به ښه ورک شي .

هغوی روانې شوې او سوالګرو ميندو تر ډېره د هغوی تورو دستکولونو ته کتل چې، په اوږو کې يې ټالۍ وهلې .

۱۳۸۲، ليندۍ۴مه

کابل

سپح

لکۍ یې د دواړو پښو منځ کې نیولې وه، چنګه ملا کې یې له لرې پښتۍ شمارل کېدې. د غټو دېګیو خواته راغله. په شاتنیو پښو کېناسته ، اخوا د پخوا یې کتلې.

کله به یې ملا د پورته کېدو لپاره اوږده کړه، خو چې د خیرات دیګیو خواته ولاړ کسان به یې ولیدل بېرته به غلې شوه.

لکه چې چا ورته نارې وهلې، شیبه په شیبه یې شاته کتل، خو دا غړیو اخېې همدې اوربده.

دا ځلې یې ښه شیبه شاته وکتل او بیا کړه وږه را پورته شوه، سر یې ځوړند نیولی و، په لګن کې ډیرې غوښو ته را نږدې شوه. د یو تن ورپام شو، ببلچه یې پرې پورته کړه او بیا هغه شا په تخته ولوېده.

بیا یې سر پورته کړ او ورسره سم یې په تندي بله ببلچه وخوړه.

هلک ویل: دا ډېره بد سترګې سپږې ده، څو ځلې مې وشړله بیا راغله، اجل یې راغلی.

هغه ته چا غږ کړ او چې ثنګه روان شو ، سپۍ هم پورته شوه. کږه وږه روانه وه. موږ ماشومان ورپسې شو.

سپۍ لوېده او پورته کېده ، وینو ورپسې لیکه جوړوله، مخکې لاړه. د وچو وښو له منځه ورو –ورو غږونه راتلل.

موږ پښه ونیوله، سپۍ په څښېدو - څښېدو ځان ور ورساوه. غږونه لوړ شول. ور ورسېدو ، له سپۍ تازه زېږېدلي کوکري را تاو وو ، د هغې له خولې وینې څوټېدې، خو وړو بچیو یې په وچو تیونو کې شیدې لټولې.

۱۳۸۹، د چنګاښ ۲۲مه

کابل

د ماشومې ژړا

د یکشنبې سهار دی، د سورلۍ موټر مخکې سیټ کې ناست یم او لغمان ته د سفر نیت لرم. د همایون بلګرامي په ګوتو لیکل شوی تاریخي ناول (لویه دسیسه) چې ځوان لیکوال عارف الله حق پرست، پښتو ته ژباړلی، لولم.

ناول، د مغلو د امپراتورۍ د زوال کیسې کوي، او ښیي چې څنګه دغه لویه امپراتوري د خپل منځي شخړو، عیاشۍ او د شهزادګانو کبر او غرور د تباهۍ کندې ته ټېل وهله؟

موټر له جلال اباد ښار نه په وتلو دی او دا دی له ژاندارم چې، په جندرما پول مشهور دی، هم تېر شو. یو ناڅاپه د ټایرونو غږ شو، سوی بوی پورته شو او بیا د یوې خوا ټایرونه خامې ته پرېوتل.

مخامخ یوه پیک آپ ډاټسن چې، په شنه سهار کې یې غبرګ ګروپونه لګولي را روانه ده، وسلوال په کې د ماشیندارو شاته ګوته په ماشه ولاړ دي او دومره تېزه راخوشې ده ته به وایې اوس به په تورخم واوړي او پاکستاني پوځ څخه به پر کونړ د شوو خونړیو بریدونو غچ واخلي.

ورپسې یو تور نا اشنا موټرچې، خدای خبر، له څومره خیانته وروسته به یې قیمت پوره شوی وي؟ جوخت را روان دی.

په سپین رنګه پیک آپ کې، ماشیندارو ته ولاړ کسان خلکو ته لاسونه خوځوي او د قیر سړک د خوشې کېدو داسې ګواښونه ورته کوي، لکه سړک چې د همدوی په پیسو قیر شوی وي .

ترڅو زموږ موټر پوره قیرسړک پرېښوده، هغوی را ورسېدل، را جوخت شول او بیا شاته څوکۍ کې ښیښې ته ناستې ماشومې چیغې کړې.

مور یې ژر د هغې واړه لاسونه وکتل، لاسونه یې جوړ وو، خو د موټر هوا دومره وېرولې وه چې، ان تر مهترلامه یې ژړل.

مهترلام، اطلاعات او کلتور ریاست

۱۳۹۰د زمري ۲۳مه،

د ایبټ آباد په غره کې

ویښتان مې تازه وینځلي وو ، هنداري ته مخامخ ودرېدم چې ښنګه مې د مخې ویښتان شاته اړول هنداري ته ځېر شوم، یوه لړزه راباندې راغله، ځان مې کنټرول نشو کړای، ښکته مې وکتل، د مېز پر سر اخبار ایښی و ، د هغه پر یوه تصویر مې سترګې ولګېدې او بیا مې خیرې- ځیرې کړې.

ځای پرځای کیناستم، په ټنډه مې لاسونه کېښودل او بیا مې ذهن نږدې یوه نیمه لسیزه شاته ولاړ :

دا مهال په دعوت او جهاد پوهنتون کې محصل وم، د دوبي رخصتۍ وې، خو زه له دوه نورو ملګرو سره ایبټ آباد ته مزدورۍ پسې لاړم.

په بازار کې ځو نور محصلین هم، حیران – حیران، د کار په تمه ولاړ وو .

یو نیم پاکستانی به راغی، خو موږ ورته د مزدورانو په ځېر نه ښکارېدو ، نور کسان به یې بوتلل.

کار ته مزدوران شنه سهار کې درېږي او بیا چې ځوک پرې برابر نشي، نو بېرته نا امیده خپلو دېرو ته روان وي .

ن ترغرمې په چوک کې ولاړ وم، خو کار پیدا نه شو ، مازیګر بیا له خپلو ځو ملګرو سره چوک ته راغلم .

شیبه وروسته، یو سوزوکي موټر مو ښنګ ته ودرېد او ځو کسان ترې ښکته شول .

یوه غږ کړ: کابلیانو ! غره کې کار کوئ !؟

له دې خبرې سره موټر ته ور وختو او بیا د غرونو منځ کې په یوه نرۍ لاره، یوې شنې تپې ته لاړو .

دلته نورو مزدورانو هم ځادرونه غوړولي وو ، دا ځای یوه پخوانۍ هدیره وه، چې د پیپل ونو ګور ځانبونه پرې راځوړند وو.

د قبرونو له شناختو داسې ښکارېده، لکه نږدې یوه پېړۍ چې پرې اوښتې وي.

په دې تپه کې پرته له زړو قبرونو نور هیڅ نه وو ، یو- یو غټ مېږی به چټک – چټک اخوا دېخوا ګرځېده .

د ونو په ځينو ښاخونو کې غښو جالې کړې وې، جالې له ماشو ډکې وې او غښې به خپل ښکار ته ورو-ورو را روانې وې .

د قبرونو څنګ ته راټول وو ، شاوخوا کليوال به کورونو ته د تګ په مهال څو شيبې و درېدل او بيا به څوک د سر په خوځولو او څوک په موسکا روان شول .

ماښام شو ، لرې کورونو کې رڼا ګانې ښکارېدې، خو مور په داسې يوه زړه هديره کې وو چې، مړي يې هېر شوي وو ، يوه ډيوه پرې هم نه بلېده .

سهار وختي، د غره په ډډه کې دوه – دوه کسان تقسيم شول. يوه سره به کُلنګ او بل سره به بېلچه او واړه نيالګي وو ، چې بېخونه يې په تورو پلاستيکي کڅوړو کې پټ وو .

ما کُلنګ باندې د کاڼو په منځ کې کندې ويستلې او بل ملګري به مې خاورې لرې کولې او نيالګي به يې کيناوه.

زما د لاسونو تڼاکې چاودلې وې، د ښي لاس پنجه مې د کُلنګ لاستي سره سريخ شوه، د کُلنګ لاستي باندې ژېړې اوبه روانې وې، زړه مې ور ان- وران کېده، خو مجبوره وم چې پردې غرونه اباد کړم، ځکه زمور په وطن کې اور بل و او تنظيمي مشران مو د کابل ښار پر ورانولو بوخت وو.

کله مې سترګو ته لوګې – لوګې کابل درېده، چې څنګه يې په ښايسته ماڼيو سرې مرمۍ خولې لګوې، څنګه يې له کورونو لوخړې پورته کېږې ؟؟ او کله مې خپل ځانته کتل، چې څنګه په تڼاکو لاسونو پردې غرونه ابادوم.

زړه مې را وپړسېد ، کُلنګ مې ښه په زوره وواهه خو په تيږه ولګېده او بل سر يې زما په ټنډه خوله خښه کړه .

مغزو کې مې ټنګ شو ، په سترګو مې توره شپه شوه، دواړو لاسونه کې مې سرټيټنګ کړ، لاسونه مې تاوده شول او بيا چې مې څنګه لرې کړل نو د وينو شر، شو .

په غره کې هيڅ نه و ، خو ببخ کې يې يو شين ډنډ و ، چې د نږدې کليو څارويو به ترې اوبه څښلې.

ورمنډې مې کړې، وينې رانه هماغه شان بهېدې، تر ډېره مې ټنډې ته اوبه شيندلې خو وينه نه درېده، نور سست شوی وم.

زړه کې مې تنظیمي مشرانو ته د نفرت لنبه تاویده راتاوېده، ما ویل که دوی په خپلو منځو کې جوړ وای، ولې به کابل کې اور بل و، ولې به مور پردي غرونه اباد ول؟ او ولې به... ؟؟؟؟

همدې چورتونو کې وم، لاسونه مې تاوده او بیا لانده شول، ماویل که بیا د ایبټ آباد په غره کې یم او بیا مې په ټنډه د ګلنګ ځوکه ولګېده، خو خولې شوی وم، مخ مې وچ کړ او ځیرې کړې اخبار کې مې د تنظیمي مشر ټوټه ـ ټوټه عکس ته کتل.

۱۳۹۰- د زمري ۲۰مه

کابل

کسات

په ډېرې خوارۍ د قدم ایښودو ځای لېدل کېده، یوائې د توپان شور وو چې کله _ کله به یې له لرې کلیو څخه د سپیانو غړونه هم را رسول.

باد ، د ونو لغړ ځانګونه یو بل سره جنګول، کوچنی د سمال مې له سره تاو کړی و او یوائې خپلې لارې ته مې کتل.

چې څنګه هډېرې ته نږدې شوم، چیغې شوې، لکه هغوی چې ماته په تمه وو .

قبرونه وپړسېدل او بیا ترې جمجې راپورته شوې، حیران وم څه وکړم؟ د تېښتې هڅه مې وکړه خو پښې مې سستې وې، د ګام پورته کولو وس مې نه و .

له څلورو خواوو را نه اسکلیټونه راتاو وو او نورو را منډې وهلې.

یو دم به ژامې وازې شوې، سپېره هډوکې به رانږدې شول، هر اسکلیټ کوښښ کاوه چې لاسونه رانه راتاو کړي، غاښونه راباندې خښ کړي او یا مې له مرۍ ونیسي.

چا ویل: ولې دې ووژلو ؟ولې دې زموږ په ځوانیو سوداګري وکړه؟ ولې دې راته بچې یتیمان کړل ؟؟؟؟؟؟

چابه په کړس –کړس وخندل او بیابه یې سرونه ښه را نږدې کړل :

موږ وژل شوي نه یوو ، د تا په امر ژوندي خښ شوي وو او بیا به ټولو لاسونه را اوږده کړل .

خولې راباندې راماتې وې، ژبه مې وچه وه، د کلمې ويلو وس مې نه و ، يوائې اسکليټونه مې ليدل چې راته نږدې ـ نږدې کېدل .

دا ځل بيا له څلورو خواوو راباندې هجوم راغی، سپېره هډوکې کړپېدل. يو ناڅاپه راباندې ونښتل او له همدې سره مې يوه زوروره چيغه وکړه او له کټه را پرېوتم :

ټول کوروالا رانه راتاو شول، د هغوی خبرې مې نه اورېدې، خو ، له خولې مې بې اختياره همدا جمله را وتله: شکر چې رهبر نه يم !

۱۳۹۰، کابل

پښتنو سره ياد ګاري عکسونه واخلئ !

کارتن يې پرانيست. د پړانګ ځلورو نويو زېږېدلو بچيو ترې غاړې را اوږدې کړې. دا د کوم بهرني ملک په يوه ژوبڼ کې له يوې مور څخه يو وار زيږېدلي وو.

ننداري ته يې غټ او واړه ولاړ وو ، د کېمرو فلشونو رڼاوې کولې او بيا ځينو کسانو ورسره په ډېرې ليوالتيا ګډ تصويرونه هم واخيستل.

د دې ټلويزيوني پروګرام چلونکي ويل چې، د يادو پړانګانو نسل د انقراض په حال کې دی او دا ډېره د انديښنې خبره ده.

چينل مې بدل کړ، د خبرونو وخت و:

مسلسل د مرګونو خبرونه وو، انتحار شوی و، ماين الوتی و، له پاکستان او ايران نه راکټونه راغلي وو، بمبار شوی و. دا ټول د پښتنو په سيمو کې وو.

ځان سره مې ويل: مورې سره هم عکسونه واخلئ، زموږ نسل خو هم د انقراض په حال کې دی.

مهترلام

۱۳۹۰، تله ۲۳

سپي ښښنه غوښته

د جيټ الوتکو ، له غرېونو سره سم په باغ کې په جوړه شوې خمځه ورننوتو. جيټانو اول داسې ټيټې دورې پيل کړې لکه موږ پسې چې خمځې ته راننوځي. وروسته بمبار شروع شو ، د هربم په غورځېدو به خمځه روښانه شوه، يوبل به مو وليدل او بيا به تپه تياره شوه.

په غورېونو مو لاسونه ټينګ ايښي وو ، خو چې کله به بم ولوېد ، دواړه لاسونه به مو له ډېرشدت نه له غوږونو لرې شول . له چت نه به خاورې را تويه شوې.

ښه ځنډ وروسته د الوتکو غرېونه ورک شول،په يو بل نارې وشوې چې ټولو ځوابونه ورکړل نو پوه شوو چې ژوندي يوو ، خو پوره خبرې مو نشوې کولی. خولې مو له خاورو ډکې وې، ستوني وچ وو او ژبو سم حرکت نه کاوه.

خمځه د شنډ توت له غټې ونې لاندې جوړه شوې وه ، پربام يې نړدې- نړدې ښه غټ لرګي اچول شوي وو ، او بيا ښه درنه پوښل شوې وه.

د ننوتلو لپاره يې کوچنۍ سورۍ درلود ، دغه سورۍ په لوټو او ډبرو چې بمبار کې له ديوالونو جلا شوې وې، بند شوی و ، په ډېرې خوارۍ ترې راووتلو:

ويالي وچې وې. چرګان او هوايي مرغان ځای ـ ځای پراته وو. ځارويو پرې شکولي وو. له اخورونو لرې پراته وو.

يوه سخوندر څو ځلې غاړه جګه کړه ببرته يې کېښوده، هغه په ملا غټه پرچه خوړلې وه او شاخوا څمکه يې په وينو سره وه.

د ونو شاخونه مات وو، ځای ـ ځای اورونه او لوګي پورته کېدل. باغ له تېرو او سپنو(د بمونو پرچې) ډک وو.

د اوبو په لټه کې وم. خپل کوچنی باغ ته لاړم. انګور تاکونه په ځمکه پراته او څنګ ته يې غځېدلی لښتی وچ و.

يو اواز مې واورېد، پښه مې ونيوله، شاو خوا مې وکتلې. سپي غاړه راجګه کړه و وېرېدم، ما ويل که بيا راباندې حمله کوي.

دا زموږ د تره سپی و ، له بمباره يوه شپه وړاندې يې سخت وېرولی وم او هغه وخت ترې خلاص شوم چې، چيغې مې کړې او مشران راورسېدل.

سپی بيا وسنګېد، څو پورته کېده نه. يو مات شوی ښاخ مې را واخيست او ورغلم. د هغه غبرګې پښې بېخ کې نه وې. سره غوښه وو. ژبه يې وچه وه او له خولې يې باندې راويستلې وه. لاسونه مې سست شول ښاخ رانه ولوېد.

ورنږدې شوم، هغه به خپل سر زما پر پښو و مښه او بيا به يې ډنډ سترګې راپورته کړې. په ناست غږ يې څه ويل، کيدای شي د ژوند په وروستيو شيبو کې يې رانه د پرونی حملې ښښنه غوښتله.

له ما خپله تنده هېره شوه، له باغه ووتم، دهغه لپاره د اوبو موندلو په لټه کې شوم خو چې، کله بيا راتلم سپي سر ايښی و او ژبه يې د غاښونو منځ کې ټينګه پاتې وه.

دا د ۱۳۶۲ کال کيسه ده، هغه وخت زه ماشوم وم او له درې کاله جلا وطنۍ وروسته له هريپور کمپ څخه خپل کلي ته د مکتب په رخصتيو کې راغلی وم.

هغه بمبار کې زموږ کورونه ونړېدل، ډېر ښاروي له منځه لاړل، خو ما ته اوس هم هماغه سپی یاد ېږي. او دا سپی خو هغه وخت ډېر را یاد شي چې کله برناحقه د کوم انسان له وژنې خبر شم، ځان سره وایم:

لویه خدایه ! ستا مخلوقات هم عجیبه دي. د ځینو انسانانو زړونه له ځناورو هم سخت دي. هغه تېږي سپي له یوه ماشوم ځنې، د تشې حملې بښنه غوښته، خو قاتلان نه یوازې دا چې له ناحقه قتل وروسته له خپل لوی ذات نه بښنه نه غواړي، د خپلو همنوعو وژنو ته په ډاډه زړه ادامه ورکوي او د قتلونو بازار هماغه شان تود دی.

۱۳۹۰د مرغومی ۲مه ،

مهترلام ښار

مبارکي

کلی خاموش و ، په خالي کوڅو کې يې تش باد لګېده ، ډېر وګرځېدم ، هيڅوک مې پيدا نه کړل چې د اختر مبارکي ورکړم.

يو ناڅاپه مې مخامخ غونډۍ ته پام شو: ټول کليوال هلته راغونډ شوي وو ، په منډه – منډه ورغلم.

د (اختر مو مبارک شه !) جمله مې په لاره تکراروله، ورورسېدم، کليوال مې ټول غلي وو ، په لوړ غږ مې مبارکي ورکړه ، خو هيچا هم ځواب را نه کړ.

په سترګو مې توره شپه شوه، سر مې وګرځېد او ځای پرځای کېناستم.

يو وخت چې په خود شوم، نو د قبرونو منځ کې ناست وم او د وژل شويو کليوالو جنډې مې په سر رپېدې
.

۱۳۸۷، د تلې ۸مه ، کابل

بيټ نيکه

نيکه !

ستا دعا قبلېدونکې وه، ستا د دعا برکت و چې، د کسي او سليمان د غرونو په ډډو کې د پښتنو کېږدۍ پلنې شوې او له نغريو اورونه پورته شول .

نيکه !

تاسو په پوره عاجزۍ او اخلاص لوی دربار ته لاس ونيو او د زړه له تله مو وويل :

دا وګړي ډېر کړې خدايه لويه خدايه لويه خدايه !

نيکه!

د همدغې دعا برکت و چې، دغه وګړي ډېر شول، نورو سيمو ته وکوچېدل او سيمې پرې ښايسته شوې .

نيکه !

خو ته خبر يې، ستا په لمسيانو اوس څه تېرېږي !؟

هغه لمسيان چې، ستا د دعا په برکت ډېر شوي وو ، اوس د نابودۍ خواته روان دي.

نيکه !

د کسي او سليمان غرونه ستا د لمسيانو په وينو ولمبېدل، د نغريو اورونه مړه دي، اوس د هغوی د کېږديو مراندي شلېدلي او يو ستر توپان يې هر څه په مخه کړي دي .

نيکه !

ستا لمسيان يو بل نه سرونه غوڅوي، اوس په هر ګام کې، ستا د لمسي جسد پروت دی او اوس د هر خوړ د اوبو رنګ ستا د لمسيانو وينو سور کړی دی .

نيکه!

اوس هغه سپين پټکي، چې سرونه به پرې ښايسته وو ، له زنو را تاو دي او اوس ...

نيکه !

ستا لمسيانو ته (دا جهان قصاب خانه) شو او هر لمسی دي، د (قصاب په غولي پا بسته ولاړ دی)*

نيکه !

ستا نازولي لمسيان، د يو بل په وينو نه مړېږي، د نورو خو پخوا ورته زړونه ډک وو ، له هرې خوا پرې ناتاردی، مرګوني ګوزارونه دي او ...

نيکه !

زموږ لاسونه په وينو سره دي، موږ يې له شرمه د خدای پاک دربارته نشو پورته کولی، دعا مو نه قبلېږي .

نيکه !

قیامت ته انتظار مه کوه ! ستا په لمسیانو همدا اوس قیامت دی، را پورته شه او بیا د یوې ونې ډډ ته تکیه وواهه، لاسونه پاک در بار ته پورته کړه او د زړه له تله ووایه :

دا وګړي ډېر کړې خدایه ! لویه خدایه–لویه خدایه !

نیکه !

هله ، ځنډ مه کوه ! ستالمسیان یو بې رحمه توپان په مخه کړي دي. که په دعا کې ځنډ وکړې د نسل لپاره به هم څوک پاتې نه شي او بیا به ستا دعا لکه ستا د لمسیانو برخلیک په هوا کې ورکه شي .

د وږي ۲۲ مه ، ۱۳۸۲

* دا جهان قصابخانه کړ خدای و ماته - پا بسته ولاړ په غولي د قصاب یم

پای

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کې پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ ــــــ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت ــــــ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې ــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ــــــ ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه ــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساينس او تخنيک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) ــــــ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راډيواکټيويټي ــــــ ليکوال: پوهنوال ډاکټرنظر محمد سلطانزی ځدران
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود ــــــ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لارې چارې چې اندېښنه ستاسو له ژوند څخه محوه کوي ــــــ ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ــــــ Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ــــــ ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر ويبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• هنر او ادبيات :

- راځئ کيسه وليکو ــــــ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ــــــ نوراحمد قرانمل
- د هيلو غوټۍ ــــــ ويناواله: وحيده "آرينزی"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ــــــ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کيسې پښتو لنډۍ او غاړې ــــــ ليکوال: خارنوال احمد منګل خان

• د ماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ــــــ ډاکټر عبدالباري

Download from; aghalibrary.com

- زما سوی(د ماشومانو لپاره) ______ مختار احمد احسان
- فتپالر (د ماشومانو لپاره) ______ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبیاتو د برخي د نورو پر لیکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

• تاریخ او سیاست :

- روز شمار واقع افغانستان ______ تهیه او ترتیب: حمید علمي
- شیرشاه سوري د افغانانو تر منځ د یووالي هڅونکي ______ ژباړن: استاد قریب الرحمن سعید
- د ډیورنډ ترون د حقوقو او سیاست په تـــله کښي ______ لیکوال: ډاکتر رحمت ربی زیرکیار
- د تاریخ او سیاست د برخي د نورو آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواږه ______ عبدالستار فیضي
- د نړۍ اووه عجایبي ______ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بیلابیل آثار نومي برخي د نورو پر لیکه کتابونو د لوست لپاره دلته کلیک وکړئ !

Download from; aghalibrary.com

پای

Download from; aghalibrary.com